JANUARY 10, 1969 — No. 887 — 24th YEAR OF PUBLICATION

Rev. J. W. Van Weelden, Jan.
Tweedsmuire Ave.,
Chatham, Ont.

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton

TELESKOOP

Zo denkt de minister erover

Bij het begin van het jaar is het gebruikelijk, dat allerhande voorspellingen worden gedaan omtrent de ontwikkeling van het jaar. Zo is het gebruikelijk dat de minister van Industrie en Handel zijn visie geeft op wat economisch in het land zal gebeuren.

Dat heeft ook de minister van Industrie en Handel van Canada gedaan. Hij heeft aan de ene zijde de voorspoedige kant laten zien, doch heeft niet nagelaten aan de andere kant de donkere zijde te tonen. De export wordt beïnvloed door de zwakke positie van Engeland en Frankrijk, doch aan de andere kant is Japan en ook West-Duitsland een aantrekkelijke markt, waarvan Canada profijt kan trekken. Daardoor voorziet de minister een verdere groei in exports van tussen 5 en 10 percent.

Kapitaal investeringen zullen een grotere vlucht nemen in 1969 dan zij deden in 1968. Geschat wordt dat deze investeringen ongeveer met 8 per cent zullen toenemen, vergeleken met twee percent in 1968. Ook in de huizenbouw worden grotere activiteiten verwacht. Hoe dit kan, terwijl de interest voor leningen van de Central Mortgage and Housing Corporation is gestegen tot 9⅜% is niet recht duidelijk.

Wat echter de regering zorgen baart is de opwaartse beweging van kosten en prijzen. In 1967 was het Bruto Nationaal Product gestegen met 3.9%, terwijl het in 1968 weer iets steeg. Maar de kosten van verbruiksartikelen rezen in 1967 met 3½%, doch in 1968 met 4%. Tot nu toe heeft deze scheve verhouding zich nog niet in de prijzen van de export artikelen doen gevoelen, maar als de trend doorgaat, zal de exportmarkt hieraan niet ontkomen. En dan komt het op de hoofden van de Canadezen terug.

Over het geheel is, naar het oordeel van de minister, de toekomst vrij gunstig, maar het zal toch wel afhangen van de moeite, die de bevolking zich zal willen getroosten om het kosten- en prijzenpeil in de hand te houden, wil de gunstige toestand zich kunnen blijven handhaven.

★

Verlangen naar vrijheid

Het ging zo goed. Tot aan de invasie van de Russen in Tsjecho-Slowakije. Niet alleen was er voordien een verbetering te constateren tussen oost en west, tussen Rusland en de Verenigde Staten, maar de radio uitzendingen uit het westen werden vrijwel zonder stoornis in Rusland ontvangen — en beluisterd. Dat heeft stellig zijn invloed gehad op het denken van de Russen.

Maar zo gauw was nog niet de invasie een feit, of de stoornissen in de radio uitzendingen in Rusland werden in volle kracht herhaald. Speciaal de Amerikaanse "Voice of America", de Engelse BBC en de Westduitse "Deutsche Welle" waren het mikpunt van de Russische interventie. Klaarblijkelijk moest de Russische bevolking onkundig worden gehouden, niet alleen van wat de wereld over de Russische overval dacht, maar tevens van de citaten uit de verschillende communistische bladen in Europa. Die bladen waren namelijk lang niet te spreken over de eigenwillige handelingen van de Russen.

In zekere zin is het "kwaad" gedaan. Nog dagelijks komen er brieven binnen bij de radio stations van Russen, die of hun afkeuring over de uitzendingen uitspreken of blijk geven van instemming. Vooral de laatste geven er blijk van, dat er een keer is gekomen in de onderdanige houding van de Russische bevolking. Men wordt moe van het dictatoriale bewind en men wil vrijheid van denken en van handelen hebben. Daarom waren de Tsjechische hervormingsplannen een sein in de goede richting, ook voor verscheidene communisten. Maar de mannen in het Kremlin hebben hieraan hardhandig een einde gemaakt, doch de tijd zal moeten leren of het inderdaad het einde is geweest of dat het vrijheidsverlangen toch niet meer geheel te onderdrukken is.

★

Theologische vrijheid

Het was allang bekend, dat de Zwitserse R.K. theoloog, Hans Kueng, in verschillende opzichten zich niet kon verenigen met verscheidene standpunten van zijn kerk. Het was te voorzien, dat hij niet alleen zijn blijven staan, maar dat anderen voor zijn inzichten gewonnen zouden worden. De paus daarentegen staat zeer huiverig tegenover deze nieuwe denkbeelden en meent verschillende van zijn geloofsgenoten, in het bijzonder de leidinggevende personen in de R.K. kerk, tot de orde te moeten roepen.

Een aantal geestelijken heeft nu een verklaring aan de paus voorgelegd, waarop de handtekeningen van 38 personen voorkomen, waaronder die van professor Kueng en de Nederlandse R.K. theoloog Schillebeeckx. In deze verklaring wordt verzocht, dat de paus intellectuele vrijheid in de kerk zal toelaten. De geestelijken verklaren dat hun loyaliteit tot de kerk echt en compleet is, maar dat de vrijheid van de theologen in diensten van de kerk, die verworven werd tijdens het Tweede Vaticaanse Congres, niet opnieuw in gevaar moet worden gebracht.

Misschien leeft een dergelijke gedachte ook wel, zij het verholen, in het hart van ambtsdragers in de kerken van de reformatie. Indien dit zo is, behoeven zij uiteraard geen verklaring aan de paus voor te leggen. Zelfs behoeven zij daarvoor geen overture aan de synode in te zenden. Maar het zou terwille van de eenheid van de belijdenis en van de kerk wel van belang zijn, dat vragen en inzichten niet zouden worden onderdrukt, maar dat ambtsdragers eens een open en eerlijk gesprek met elkander zouden hebben. Zonder achterdocht tegen elkaar te koesteren, zouden deze ambtsdragers met elkaar de nieuwe stromingen in the theologie moeten kunnen bespreken. Hierdoor zou wellicht veel "gossip" kunnen worden voorkomen en zouden de ambtsdragers dichter bij elkaar kunnen komen.

Op leeftijd - niet uitgeleefd

door Rev. H. Bade

II

Wij zijn de vorige maal geeindigd met het aanduiden van de slotphase des levens als de periode der "overjarigheid". Deze uitdrukking bedoelt niet te suggereren dat er een periode is ingeluid die men als een soort toegift zou moeten beschouwen; hetzij van de natuur als men op het ongeloofsstandpunt staat, hetzij van God als men de dingen ziet in het geloof.

Zodra men van een toegift spreekt heeft men eigenmachtig een lijn getrokken, die dan overschreden wordt met zo of zoveel jaren. Natuurlijk kan het wel gebeuren dat iemand de ervaring opdoet van koning Hiskia; bijvoorbeeld doordat hij als gevolg van ziekte of een ongeluk aan de rand van de dood geraakt. Zelfs dan, wanneer men weet naar menselijke berekening kon ik er al niet meer zijn, zal nog de gedachte overheersen: het was mijn tijd nog niet; en die gedachte wijst weer op een diep besef dat de maat van onze dagen is bepaald en dat men nooit iets op toe krijgt. Bij Hiskia was het toch eigenlijk een bijzonder geval zoals we dat alleen in de Bijbel tegen komen. Paralellen zijn dan eigenlijk niet te vinden.

Het eigenmachtig trekken van een lijn, die dan overschreden zou worden, wordt waarschijnlijk bepaald door de statistiek, die ons vertelt wat de gemiddelde leeftijd is die de mannen en vrouwen in een zeker land bereiken. Dat is dan weer een gekunstelde grens, evenals de grens van de pensioengerechtigde leeftijd. Dat deze grenzen bestaan heeft zijn nut. Als men bijvoorbeeld wil waarborgen dat de meeste mensen nog een paar jaar van hun pensioen kunnen genieten, moet men de pensioen-gerechtigde leeftijdsgrens vaststellen op een lager aantal jaren dan de gemiddelde leeftijd die volgens de statistiek wordt behaald. De "overjarigheid" stoort zich niet aan deze grenzen. Die periode zal bij ieder mens weer op een andere leeftijd en ook op andere wijze beginnen, dat kan wel met zestig en wel met vijf en zeventig jaar zijn. Van mijn grootvader wordt verteld dat hij op zijn zeventigste jaar nog kon opspringen en met beide hielen tegelijk zijn zitvlak raken. Men kan zeggen zo'n lichamelijke oefening is van weinig nut, maar hij liet het daar niet bij doch deed ook aan geestelijke oefeningen door het lezen van Spurgeon. Het laatste verschijnsel, pertinent géén ouderdomsverschijnsel, kan verklaard worden doordat hij van A was, maar het eerste verschijnsel werd ook bij de kinderen der Doleantie gevonden, die trouwens ook in geestelijke oefeningen niet achter bleven, al kozen ze voor Spurgeon misschien Kuyper en voor een Distel een Myrt.

Ieder levensjaar is immers vrije gave uit vrije gunst. Men hoort ook wel eens zeggen dat iemand "zichzelf overleefd" heeft. Het klinkt alsof hij nog per vergissing in leven is, eigenlijk had hij al dood moeten zijn, maar er is iets tussen beide gekomen. Een allerverderlijkste, en bij even nadenken allerminst Christelijke spreektrant.

Het valt echter niet te ontkennen dat vroeg of laat men zich bewust wordt dat er een slotphase is ingetreden, buiten de jaarkalender om. Bij de één kan het wel tien of vijftien jaar eerder zijn dan bij de ander. Het is "overjarigheid" die zich manifesteert in bepaalde verschijnselen. Nu denken we hier niet aan een ziekte, of aan invaliditeit. We hebben het nog steeds over de bejaarden die gezond zijn, doch geleidelijk een afzwakking of inkorting van hun menselijke functies ervaren. Men werkt nog wel, maar niet meer acht uur per dag, doch alleen zo lang men er zin in heeft. Het gereedschap is er nog, en de kunst verleert men nooit, men kan zelfs de jongeren nog wel een lesje geven, maar ogen, hand en voet zijn niet meer zo vaardig. Men zit alleen nog zelf achter het stuur, op routes waar geen druk verkeer is, en straks laat men het rijden helemaal aan anderen over. De emeritus blijft nog lang preken, maar de jongelui catechiseren lokt hem minder aan, en er komt de tijd dat hij de kansel liever vermijdt. Tegelijkertijd verandert de liefde tussen man en vrouw; zij vergeestelijkt zich en het geduld met elkaar wordt steeds groter: "ik ken hem al zo lang" en "zij zal altijd wel zo blijven".

Tweezaam is de mens, en als er één aspect van het leven der "overjarigen" is, dat niet afzwakt maar zich versterkt, dat niet inkrimpt, maar zich verdiept, dan is het de echtelijke band. Er was een tijd dat de kleinkinderen altijd welkom waren, wanneer ze ook kwamen en hoeveel ze ook overhoop haalden en hoe hard ze ook schreeuwden. Dat is anders geworden, langzamerhand. De opa en oma, die het twintig jaar geleden haast nog het ergste vonden om de kleinkinderen, toen hun kinderen emigreerden, die opa en oma willen toch nog zo graag de eigen kinderen nog eens zien voor ze sterven, en als het kleinste kleinkind dan met moeder mee gaat op de trip, is het meer omdat je zo'n kleintje niet zo gemakkelijk in de hoede van een ander laat. De liefde van de bejaarde echtelieden is een kostbaar kleinood, dat fonkelt als veel van het andere goud verdoft.

Ik vrees dat zij die die levensperiode nog niet hebben bereikt dikwijls maar een povere voorstelling hebben van de kostbaarheid van het leven der bejaarden, zoals ze het ervaren. Ergens menen wij dat het leven "devalueert" als men oud geworden is. Hoe kan, zo vragen wij, het leven nog die inhoud en dat fascinerende hebben wanneer je niet meer samen bouwt aan een toekomst, of kinderen groot brengt, of niet meer de lichamelijke vreugden van de echt geniet. De verantwoordelijkheden zijn de een na de ander opgeheven, men hoeft niet meer duizend en één dingen te onthouden, zo, waar heb je nog een geheugen voor; de concentratie der gedachten richt zich nog slechts op het schillen en koken van de aardappels, en het voederen van de kanarie, etc. De postbestelling wordt een gebeurtenis, alle "challenges" zijn uit het leven verdwenen, etc. etc.

Nonsens.

Natuurlijk zijn er ingrijpende veranderingen gekomen, vooral voor de man, die buiten de woning zijn werk placht te doen. Veel meer dan voorheen wordt zijn huis hem werkelijk leef- en woonruimte. Hij herorienteert zich en daardoor verandert ook het in-huis-zijn van de vrouw. Er ontstaat een nieuw bondgenootschap; er wordt huishoudelijk werk samen gedaan, er is meer aandacht voor elkaar, die echter niet verhindert dat men ook meer dan vroeger aan anderen toe komt. Je verdiept je meer in de levens van anderen, wat iets anders is dan je er aanstonds mee te bemoeien. Vroeger was daarvoor geen tijd: een ieder moet maar zien hoe hij zich er door slaat. Nu praat je samen meer met begrip voor de levensstrijd die anderen in je familie en kennissenkring te voeren hebben, en je bidt meer voor hen. En wanneer de kerk een beroep op je doet, dan sta je klaar.

Het is mooi om thuis te zijn, en het is mooi om uit te gaan en dan ook weer terug te keren. Dit alles is mogelijk tijdens die laatste phase: de "overjarigheid". Er is nog een toekomst, er is nog een zich verlustigen in elkaar, er zijn nog verantwoordelijkheden en "challenges". Vooral wanneer er ook lichamelijke gebreken komen en chronische kwalen, maar de geest blijft helder. In de eigen woning, naast anderen, in een samenleving, een natuurlijke woonwijze. Onderdak én thuis.

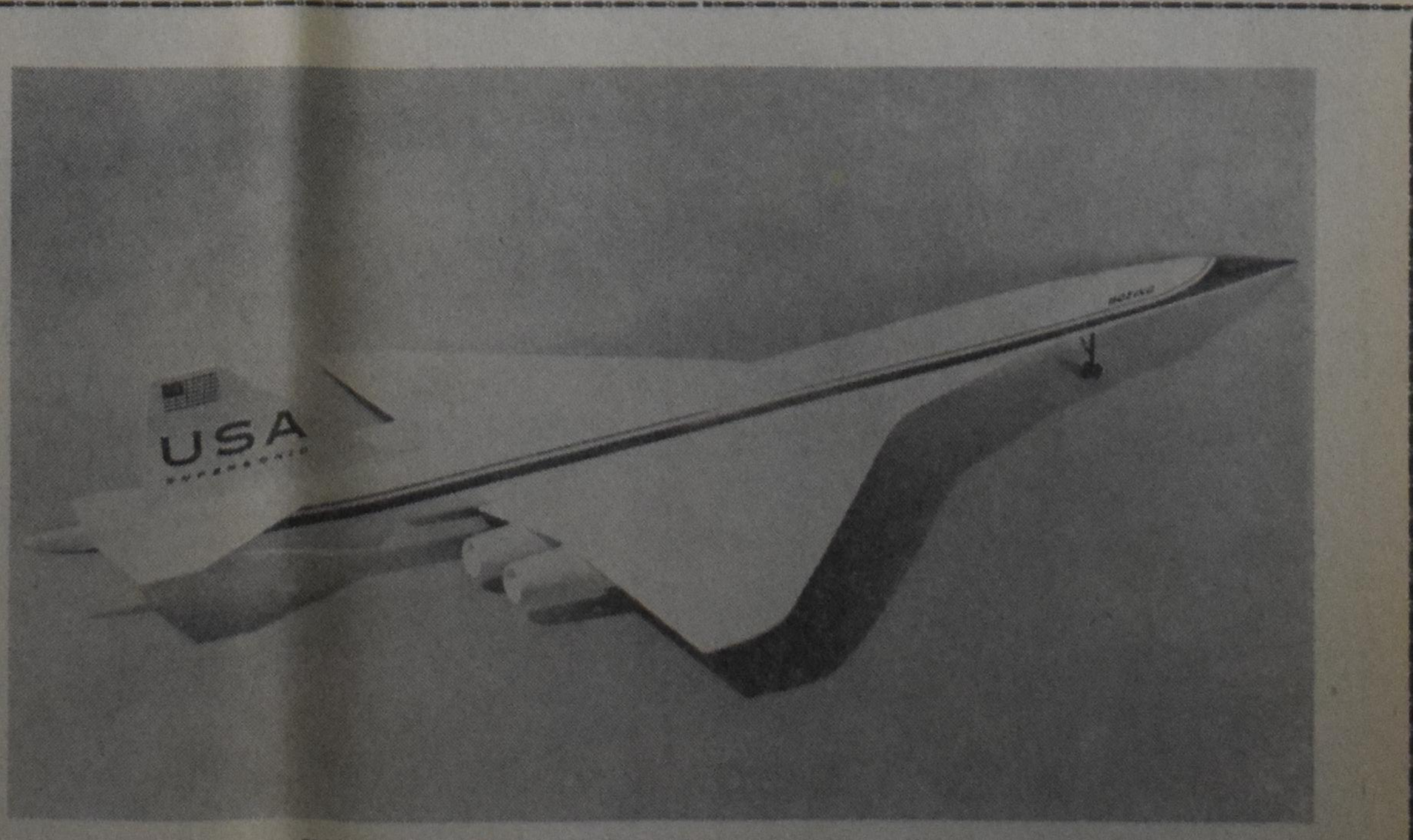

VANDAAG EVEN NAAR HOLLAND — MORGEN TERUG?

Dit is het model van het supersonische verkeersvliegtuig van Boeing. Met een snelheid van ongeveer 2900 km per uur zal dit toestel afstanden met vele uren reduceren. De machine zal worden gemaakt van titanium en maximaal 280 passagiers kunnen vervoeren. Tot dusver hebben 26 verschillende luchtvaartmaatschappijen, waaronder de KLM, optie genomen op het te ontwikkelen toestel. De eerste vlucht van het prototype zal in 1972 kunnen plaats vinden.

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Called

to Saskatoon, Sask. Rev. G. Nonnekes of Orangeville, Ont.

to Port Arthur, Ont. and also to be missionary to the inner city of Kalamazoo, Mich., Immanuel Chapel (Second Kalamazoo calling church), Rev. Vernon Luchies of Terrace, B.C.

to Haney, B.C., Rev. A. De Jager of Sarnia II, Ont.

to Woodstock, Ont., Rev. P. M. Jonker of Brampton (Immanuel), Ont.

to Richmond, B.C., Rev. P. M. Jonker of Brampton (Immanuel), Ont.

to Winnipeg (Kildonan), Man., Rev. L. Slofstra of Toronto-Willowdale, Ont.

Declined

for Clinton, Ont., Rev. P. Van Egmond of Kingston, Ont.

for Winnipeg (Kildonan), Man., Rev. L. Slofstra of Toronto-Willowdale, Ont.

Accepted

for Dundas, Ont., W. Renkema of Renfrew, Ont.

Nieuw blad in Nederland

Zoals wij reeds eerder meldden is een aantal personen in Nederland niet langer tevreden met het dagblad "Trouw" en willen zij trachten een ander christelijk dagblad te doen verschijnen.

Thans heeft dit vastere vormen aangenomen en stelt via een advertentie de Reformatorisch-christelijke Persstichting "Koers" zich aan het publiek voor. Naast het bestuur en de Raad van Advies vermeldt de advertentie een reeks namen van (vooraanstaande) personen uit de Ned. Hervormde, Gereformeerde, Christelijk Gereformeerde, Geref. Kerken (vrijgemaakt) en Gereformeerde Gemeenten, die klaarblijkelijk met het streven hun instemming hebben betuigd. In totaal 265 namen.

Men wil eerst met een weekblad beginnen dat kan uitgroeien tot een dagblad.

NOW AVAILABLE
— uit voorraad —
1969 CALENDARS
Maranatha $2.00
(In boekvorm)
Daily Manna $2.20
ORDER SOON!
SPEELMAN'S BOOKHOUSE
10 Golfdown Drive,
REXDALE, ONT.
Phone 741-6563

CHRISTIAN REFORMED CHURCH OF COLLINGWOOD, ONTARIO

The Christian Reformed Church of Collingwood, Ont. has sold its building at the Hurontario Street and will become engaged in building a new church in the new year. The new church will be erected on a lot one mile South on Highway 24, where the parsonage was built last year.

The church made an enormous profit on the building, as it is located at the Main Street in the lately fast expanding town of Collingwood. With an extra interest-free loan of the Church Help Fund and one private loan we will try to build a modest church with a seating capacity of 200.

Temporary place of worship will be in the Presbyterian Church in Nottawa with services at 11.15 a.m. and 4.00 p.m., beginning Jan. 19, 1969.

We are thankful that we can provide in the growing town of Collingwood with good opportunities for business and employment the service a church is supposed to give to a community.

The clerk, A. Sikkema

Beelden van en uit NEDERLAND

★ ★

Terugzien

Het is usance bij dagbladen aan 't einde van een jaar of aan 't begin van het nieuwe jaar feiten en cijfers van de afgelopen periode nog eens systematisch de lezers aan te bieden. Interessant voor wie er oog voor heeft. De gewone lezer zal er wellicht met een half oog naar kijken en misschien ze aan kant leggen om er laten nog eens in te neuzen. Waar, tenzij men er in de praktijk iets aan heeft, als regel weinig van terecht komt. Wat in een jaar plaats vindt is voor een volk en een land wel heel belangrijk en het is goed om zich er eens in te verdiepen, maar onze tijd is, om een modewoord te gebruiken, te dynamisch om er lang bij stil te staan. Het tempo van het leven brengt steeds meer nieuwe verbazingwekkende dingen, waardoor tijd voor een terugblik nauwelijks overblijft.

Terugblik is op zichzelf al een ouderwets woord. In een vroegere periodiek schreef onder die titel een bekend schrijver elke week zjn overzicht, waarbij nogal eens scherpe opmerkingen naar geestverwanten in ruimere zin werden geslingerd. Ds. Vonkenberg reageerde daarbij eens fel met de woordspeling: "Neerslaan moet hij zijn blik, die blikslager".

Ja, hoe nu als we naar 1968 terugkijken?

De meeste commentatoren en schrijvers zijn wat de economische situatie betreft nogal tevreden. In cijfers uitgedrukt klinkt het nogal rooskleurig. Rotterdam, de grootste haven ter wereld, ontving nog meer schepen, had een nog groter overslag van goederen (met uitzondering van graan) en gaat als maar door, ruimer en dieper havens te bouwen. Straks — zei burgemeester Thomassen — biedt ons havenbekken plaats voor mammoth-tankers van 500.000 ton.

Ik durf niet veel cijfers op te schrijven uit vrees, dat de lezers (zie boven) dit artikel overslaan. Maar gun me er een paar.

Belangrijk nl. is de verandering, de verschuiving in de economische verhoudingen, die in een land als het onze — en evenzo in Canada — optreden.

Het aantal boeren loopt sterk terug. De bedrijven worden groter. In vijf jaar — van 1963—1968 — van 290.000 op 240.000. Daarentegen liep de veestapel op: melkvee van 1.750.000 tot 1.865.000, varkens van 2.930.000 tot 4.683.000. De industrie groeit in omvang en betekenis.

De uitbreiding van het aantal werknemers gaat echter in langzamer tempo ten gevolge van de mechanisatie en automatisering. De dienstensector is het reservaat waar velen een plaats vinden. Verkeer en vervoer, recreatie, overheidsdiensten en tal van andere dienstverlenende bedrijven trekken steeds meer mensen aan. Het tourisme, vroeger altijd een nadelige post voor ons land, doordat meer Nederlanders naar het buitenland gingen dan bezoekers uit andere landen hier kwamen, is een belangrijke bron van inkomen geworden. Met de ons omringende landen — vooral Duitsland — onderhouden we een intens handelsverkeer en wie de totaalcijfers — het nationale bruto product zoals ze in Canada omschrijven — bekijkt, staat verbaasd over de prestaties van een volk van nog geen dertien miljoen zielen. De geografische ligging van ons delta-gebied heeft door het versnelde verkeer nog een extra betekenis gekregen en bij alle kritiek op de Dutch, mag toch met blijdschap geconstateerd worden, dat de arbeidszin nog niet zoek is. De bekende Engelse professor Parkinson heeft Nederland zelfs een pluim gegeven. Ons land had het meest efficiente regime. Haast te mooi om waar te zijn, gezien de bureaucratie en red tape.

Trouwens, er zijn ook wolken aan de hemel.

Jelle Zylstra, president van de Nederlandse Bank, verhoogde de rente met een half procent en beperkte de credieten. Hij acht het gevaar van een nieuwe overbesteding niet denkbeeldig, vreest dat de loonkosten sterker zullen stijgen dan de produktiviteit en vreest een toeneming van de inflatie.

Ook de secretaris-generaal van het departement van Economische Zaken, prof. drs. G. Brouwers — de sterke man achter de diverse ministers van Economische Zaken — liet een ernstige waarschuwing horen. Hij schat de prijsstijging in dit jaar op 4—5%, wat gezien de reeds toegezegde loonsverhogingen in vastgestelde collectieve arbeidscontracten, zeker te laag is geraamd. Door de toepassing van een nieuwe omzetbelasting, de z.g. belasting op de toegevoegde waarde, zijn we het nieuwe jaar al ingegaan met hogere prijzen. Ook voor de noodzakelijke huishoudelijke artikelen en levensmiddelen. Controlerende ambtenaren mogen zich de benen van het lijf lopen om onnodige prijsverhogingen tegen te gaan, alleen de concurrentie kan ons behoeden voor een prijsspiraal. Gezien de enorme aankopen in december zal de kooplust in de eerste maanden van dit jaar wel op een laag pitje staan.

Voor kopen op afbetaling is het grootste deel van het Nederlandse volk nog te "solide".

Intussen blijven de vakbondsleiders hun eisen van 6—10% loonsverhoging op tafel leggen. De eerste staking, nog wel in Rotterdams haven, is reeds een feit. De bemanning van de sleepboten hebben buiten hun vakbonden om het werk neergelegd. Tientallen schepen kunnen daardoor niet naar Rotterdam opstomen. De komst van Duitse sleepboten acht men niet uitgesloten.

De heer Mertens, voorzitter van de Katholieke vakbond, die onlangs de financieel-economische macht aan 200 Nederlanders toeschreef en de heer Kloos, voorzitter van het socialistisch vakverbond, schijnen het er ditmaal maar eens op willen laten aankomen. Buigen of barsten! Het tijdschrift van de christelijke en katholieke werkgeversbonden gaf het volgende puntdicht op de heer Mertens: "Ik ben een Kloos in het diepst van mijn gedachten", variatie op een gedicht van de tachtiger Kloos: "Ik ben een god in het diepst van mijn gedachten."

"De Werkgever" schrijft:

"Midden in een veranderde samenleving grijpt ons weer de onrust: militaire en monetaire onrust. Politieke en economische onrust. Universitaire en sociale onrust. Strijd in vakbeweging en in de Kerken. Onrust en onbehagen bij onszelf. Onrustig is ons hart, constateerde Augustinus reeds."

Augustinus schreef ook:

"Op geen enkele wijze wordt iets onttrokken aan de wetten van de allerhoogste Schepper en Gebieder, door wie de rust van het heelal wordt bestuurd."

Die God regeert ook in 1969.

Bij alle verandering en verschuiving, zelfs bij alle dreiging en geweld, mag ons oog op Hem gericht zijn. Ondanks ook de Honkonggriep, die al enige slachtoffers velde.

Cn.

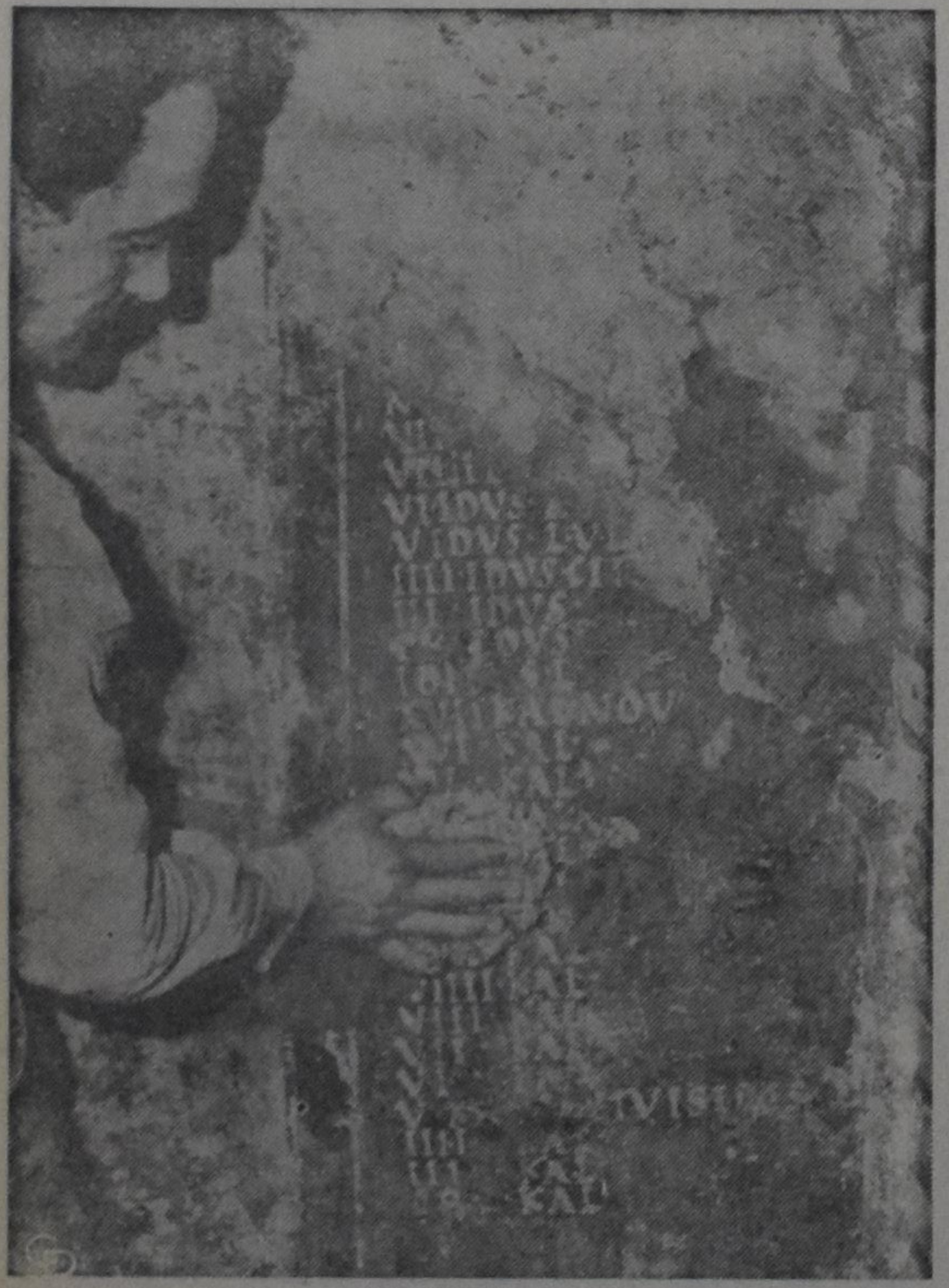

ANCIENT ROMAN CALENDAR FOUND — Plaster is cleared carefully from an ancient Roman calendar found below the 4th century basilica of St Mary Major in Rome. The days for each month of the year are listed.

Beden (Bidden)

(Groninger dialect)

As beden niks as vroagen is
om veurspoed en geluk,
As beden niks as kloagen is
bie zaikte en ien druk,
Den is ons beden gain gebed,
Gain proaten mit de Heer,
'n Hulpgeroup aan Ain, Dei redt
Ien tegenspoud; niks meer.

Beden is: gemainschop kriegen
Mit Hom, Dei altied heurt,
Beden is: sums hailig zwiegen
as ieder woordje steurt.
Beden is: joe overgeven,
Joen wil aan 's Heren wil,
Beden is: naauw mit Hom leven,
'

t Onrustig haart wordt stil.

E. C. A. V.

Prof. Mr. Dr. L. W. G. Scholten †

In de nacht van de eerste op de tweede dag van het nieuwe jaar is na een langdurige ziekte overleden mr. dr. L. W. G. Scholten.

Met prof. Scholten is een "werkezel" heengegaan. Hij was hoogleraar in het staatsrecht en de algemene staatsleer aan de Vrije Universiteit te Amsterdam en bijzonder hoogleraar in de parlementaire geschiedenis aan de Rijksuniversiteit van Leiden en aan de Koninklijke Militaire Akademie te Breda.

Voorts: voorzitter van de Raad van Beheer van de Ned. Omroep Zender Maatschappij, voorzitter van de Radioraad, oud-Tweede Kamerlid en oud-president van de bijzondere strafkamer van de rechtbank in Utrecht.

Bekend is hij ook vanwege zijn artikelen over de buitenlandse toestand, die hij schreef in tal van bladen overzee, o.a. in Calvinist-Contact.

Scholten was een eigen persoonlijkheid. Zijn artikelen weerspiegelden de man, oerdegelijk, een beetje stroef, maar tot in de details correct.

Hij was wat men noemt een self-made man, promoveerde reeds op dertigjarige leeftijd aan de Universiteit van Utrecht op het proefschrift: "Thorbecke en de vrijheid van Onderwijs".

Hij diende het middelbaar onderwijs, was jarenlang Directeur van de Chr. Kweekschool te Utrecht en werd toen benoemd tot hoogleraar aan de Vrije. Prof. Anema te moeten opvolgen was een zware opgave. Hij heeft de taak op zijn wijze met ere vervuld. Voor de tweede wereldoorlog gaf hij zich met kracht aan de scholing van de A.R. jongeren. Lid van de Tweede Kamer was hij slechts twee jaar.

Door hem werd samengesteld "Voor het Gemenebest", een keur uit de redevoeringen van Dr. H. Colijn, "weerspiegeling van de geschiedenis van meer dan een kwart eeuw". Maandag 6 januari is hij op de begraafplaats aan de Brandenburgerweg in De Bildt ter ruste gelegd.

Cn.

GHANA PRESBYTERIANS PROTEST AGAINST PROPOSAL TO SECULARIZE SCHOOLS

Akin Oda, Ghana (EPS) The Synod of the Presbyterian Church of Ghana has opposed a government commission's report recommending that all schools and colleges be brought under secular control.

The proposal would require that all children attend state schools.

Delegates to the Presbyterian meeting said the recommendation violates the Universal Declaration of Human Rights giving parents the right to choose the kind of education they wish for their children.

The Synod said the government report gave "superficial treatment to religious and moral education", and "it is not in the best interest of the country's youth to hand over the schools at present managed by the churches' educational units to the state until full and adequate provision is made for religious and moral education." (RES)

NEW BOOKS!!

	ESSAYS IN COMMEMORATION OF THE SYNOD OF DORT (Crisis in the Reformed Churches)	$5.40
—15%	(P. Y. De Jong; Praamsma; Van Til; Runia; Palmer; Murray; Klooster; Kistemaker)	
	THE SABBATH — SUNDAY PROBLEMS (v. Groningen; Zorn; Kistemaker; Woudstra; Williamson; Deenick; Schep; Swanton)	$2.20
	E. J. Young — THY WORD IS TRUTH	$2.50
—10%	(defense of the Bible as the infallible Word of God)	
	C. H. Pinnock — SET FORTH YOUR CASE	$1.65
—15%	(defense of Scripture)	
—10%	T. Cnossen — MENSEN EN MENINGEN	$4.10
	Trouw — HISTORY OF EEN OPHITSEND GESCHRIFT	$2.95
—10%		
—10%	G. Bergmann — ALARM OM DE BIJBEL	$2.10
—10%	HET NIEUWE TESTAMENT VOOR MENSEN VAN DEZE TIJD	$3.45
	H.M. Kuitert — VERSTAAT GIJ OOK WAT GE LEEST?	$2.10

SPEELMAN'S BOOKHOUSE
10 GOLFDOWN DRIVE, REXDALE, ONTARIO - 741-6563

REIZEN NAAR NEDERLAND **is onze specialiteit**

Doordat wij zoveel oud-Nederlanders onder onze passagiers mogen rekenen, kunnen wij vaak, door het hoge aantal boekingen, zeer voordelige prijzen aanbieden.
Vraagt nu vrijblijvend inlichtingen betreffende:
Prijs en afvaartdata per schip.
Het over laten komen van familieleden.
Normale tarieven per vliegtuig.
Onze VOORDELIGE Groepsreizen, al dan niet met gebruik van vrije auto.

Service is niet slechts een woord, het is:

BRANT TRAVEL SERVICE
552 BRANT STREET,
Burlington, Ont. 632-0720
Bij geen gehoor: 637-1172 - 632-8193

CALVINIST - CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Friday before date of issue.
Subscription price: $5.50 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.
Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be re-printed without permission of the publisher.

Na de reis

De reis naar de maan van de bemanning van het ruimteschip Apollo VIII heeft bij verschillende mensen ook verschillende reacties opgewekt. Er zijn er die zeer onder de indruk zijn van het feit, dat op meer dan 200.000 mijl afstand de astronauts het scheppingsverhaal uit Genesis hebben voorgelezen en gebeden hebben. Er zijn anderen, die vinden, dat hun prestatie enorm is, maar dat zij nu juist dit religieuze deel er uit hadden moeten laten. De dame, die bijvoorbeeld in the United States er veel toe bijgedragen heeft om het gebed uit de public school te doen verdwijnen, heeft al aangekondigd, dat zij alles in het werk zal stellen om te voorkomen, dat iets dergelijks met andere astronauts in de toekomst plaatsvindt.

Of dit plan van deze dame gelukken zal, staat te bezien. Een feit is, dat de astronauts van de Apollo VIII het gepast hebben gevonden om Gods Woord te doen spreken op het moment, dat zij heel ver van de aarde verwijderd waren.

Dit is wel iets om over na te denken.

Van de maan konden de astronauts eigenlijk niet veel meer zeggen, dan dat het een enorm terrein van eenzaamheid en troosteloosheid was. Geen levend wezen, geen plantengroei, alleen maar puimsteen. Dor, levenloos, onbewoonbaar.

En toen zij naar de aarde keken, konden zij een gevoel van heimwee maar moeilijk onderdrukken. Want het was een prachtig gezicht. Een diep blauw omgaf de wereldbol met hier en daar een tekening van wolkenmassa's. Borman sprak meer dan eens van de "goede aarde" en Lovell sprak van "a grand oasis in the big vastness of space". Een andere omschrijving van de astronauts was, dat "the earth is a glowing sapphire blue half-disc on a field of black velvet."

De reis naar de maan was een gigantisch ondernemen, maar toch is het nog maar een begin. Het programma is nog lang niet afgewerkt. Eerst krijgen wij een landing op de maan, daarna het installeren van een groot televisie-station op de maan, daarna een reis naar Mars, daarna? De plannen reiken zeer ver en als zij allen uitgevoerd mogen worden, dan zullen wij nog voor indrukwekkende verrassingen komen te staan.

Maar zover zijn wij nog niet. Voor het moment keren wij terug naar Borman, Lovell en Anders. Wij trachten even "mee" te zien met wat zij zagen. In de enormiteit van het heelal zagen zij een bol, omstraald door een diep blauw en badend in het licht, dat de zon doorgaf. Het is alsof God zeer speciale aandacht aan die ene planeet heeft gegeven. Het ganse heelal is daar om de Schepper ervan eer te geven, maar aan die ene planeet heeft hij bijzondere luister gegeven. Daar deed hij planten groeien, en de bomen, en het gras. Daar heeft Hij dieren geschapen. En daar heeft Hij de mens gezet om deze in Zijn dienst aan Hem op te dragen. En toen die mens eigenwillig die planeet aan God ontrukken wilde, heeft Hij ingegrepen en heeft haar schoonheid gered.

Want zo lief heeft God die planeet gehad, dat Hij haar niet heeft prijs gegeven, maar ervoor Zijn enige Zoon gezonden heeft.

Misschien strookt ons denken nu niet met wetenschappelijke uitvindingen, maar wij willen toch wel even in die lijn verder denken. God schiep het heelal en heeft als het ware speciale zorg besteed aan de planeet, die aarde heet. En Hij heeft daar mensen op gezet, die die planeet juist voor Hem mooier zouden maken.

En toen het mis ging, heeft Hij niet minder gedaan dan Zijn Zoon gezonden. Want dat pronkstuk van Zijn scheppen zou gered worden.

En nu?

Nu zijn er mensen, die zeggen: geen religie meer op ruimte vlucht. Geen God. Alleen mens.

Nu zijn er ook mensen, die vragen of het allemaal wel waar is.

Er zijn er ook, die zich van dit alles niets aantrekken, die God uit hun leven wegdenken. Voor wie het leven niet veel bijzonders biedt. Je werkt omdat je leven moet, en als je leven ten einde loopt, dan is het uit. Voorbij.

Dat moet allemaal toch wel erg grievend zijn voor de Schepper van dit alles. Heeft God er daarvoor alle zorg aan besteed? Is die planeet daarvoor nu de parel van Zijn kunnen geworden? Nog voor de mens ook maar halverwege is gevorderd met het uitvinden en doorgronden van wat die schepping allemaal in zich houdt, heeft die mens al zijn rug naar God toegekeerd. De mens voelt zich erg autonoom en treedt op alsof God niet bestaat. "Die in de hemel woont zal lachen, de Here zal hen bespotten." Want zo kunnen wij niet met het juweel van de Schepping omgaan!

Het is alsof God met die reis naar de maan ons iets meer heeft getoond, iets meer heeft laten zien van Wie Hij is. De astronauts in de Apollo VIII hebben er iets van gezien en hebben het aan de mede-mensen op de aarde doorgegeven. Zij hebben er geen commentaar op geleverd, maar het is alsof God over hun hoofden heen tot ons mensen van de twintigste eeuw, heeft gezegd: zie je nu wel, dat je lang nog niet alles weet? Zie je nu wel, dat Mijn schepping veel grootser is, dan je ook maar in de verte kon bevroeden? Van dit pronkstuk, van deze aarde, heb Ik jullie onderkoning willen maken. Die heb Ik jullie in handen gegeven om die te ontwikkelen voor Mij. En op die aarde heb Ik mijn Kerk geplant, opdat je Mij niet alleen als de Almachtige Schepper zoudt kennen, maar tevens als je Vader. Zo dicht bij. Zo intiem. Maar . . . "hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, en gij hebt niet gewild."

Gij hebt niet gewild . . .

Voordat wij nu verder gaan met onze discussie over de bedoeling van de Heilige Schrift, of over de betekenis van ons leven, of over de vindingen van de hedendaagse wetenschap, of over iets anders, laten wij voor een moment nu eens stil zijn en luisteren tot wat via de astronauts van Apollo VIII tot ons gekomen is. In de groote ruimte van het helaal zagen zij de aarde als een oase, als een brilliante blauwe planeet die aantrok, die onweerstaanbaar nodigde. "In de beginne schiep God de hemel en de aarde." Die mooie bol, die in het heelal als het ware is opgehangen, die een woonplaats is voor de kinderen van God de Allerhoogste, die God zo liefgehad heeft dat Hij daarvoor Zijn enige Zoon overhad, waarvan de verdere kennis ons alleen maar dichterbij de Schepper ervan brengen moet . . .

Is dit niet het doel van mijn bestaan, of ik nu een theoloog, of een scientist, of een vader of moeder van een gezin ben, of wat ook, — is dit niet het doel van mijn leven, dat ik met de grotere kennis van de aarde en van het heelal, tevens een grotere kennis krijg van de Vader van onze Here Jezus Christus? Zijn wij in staat om onze strijdbijlen te begraven en gezamenlijk heel eerbiedig uit te vinden, van wat God bedoeld heeft met Zijn schepping? Zijn wij in staat om gedurende al de discussies omtrent de Heilige Schrift alleen maar gedreven worden door een begeerte om God Zelf beter te leren verstaan — en daardoor lief te hebben?

De reis van de astronauts naar de maan is niet alleen indrukwekkend om de technische prestaties, die zij hebben geleverd. Zij is (misschien bovenal) een stem, die ons toeroept waarlijk mens te zijn, dat is, onderkoning van God, die het alles geschapen heeft en die Zijn mens juist hier gesteld heeft, om dit prachtstuk van Zijn kunnen verder te ontwikkelen, zodat God Zich zou kunnen verlustigen in het werk van Zijn hand.

"Aanschouw ik Uw hemel, het werk van Uw vingers, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt: wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, en het mensenkind, dat Gij naar hem omziet? TOCH hebt Gij hem bijna goddelijk gemaakt, en hem met heerlijkheid en luister gekroond. Gij doet hem heersen over de werken uwer handen, alles hebt Gij onder zijn voeten gelegd." (Psalm 8).

De astronauts zijn met veel gejuich thuis gehaald. Dat is heel begrijpelijk. Zij hebben een enorme prestatie geleverd. Evenals de wetenschappelijke staf en het grondpersoneel.

Maar boven dit alles uit is het alsof wij een andere stem horen.

"Aanschouw ik Uw hemel, het werk van Uw vingers, de maan en de sterren, die Gij gemaakt hebt . . . ."

Het maakt ons stil. Stil van eerbied en bewondering.

Rijken en armen, knappe mensen en eenvoudige zielen, jongen en ouden, mannen en vrouwen — "zie hier is uw God." *D.F.*

Foto boven: Astronaut William Anders laat hier zijn tandenborstel door de ruimtecabine zweven tijdens de rechtstreekse televisieuitzending vanuit de cabine van het ruimteschip, op weg naar de maan.

Foto midden: Apollo VIII zend de eerste foto's, die de bemanning van de aarde heeft gemaakt, door. De foto toont de aarde op een afstand van 240.000 mijl. Links is de Noordpool.

Foto onder: Er is een enorme organisatie opgezet om de maanvluchten mogelijk te maken. De foto toont een overzicht van het Ruimtevaart Controle Centrum. Op het grote televisiescherm in het midden van de foto ziet men rechts het beeld van de aarde, zoals dat werd gezonden vanuit de ruimtecabin toen het ruimteschip 240.000 mijl van de aarde verwijderd was.

Boekbespreking

Dr. W. D. Jonker,

THEOLOGIE EN PRAKTIJK. Een peiling van het Theologisch karakter van de diakoniologische vakken.

J. H. Kok, Kampen, 1968 (26 blz.)

De Zuid-Afrikaanse theoloog dr. W. D. Jonker aanvaardde op 8 oktober 1968 het ambt van hoogleraar in de Ambtelijke vakken aan de Theologische Hogeschool te Kampen, en het hier aangekondigde geschrift bevat zijn inaugurele oratie. Prof. Jonker is de opvolger van prof. dr. J. T. Bakker en promoveerde in 1955 by prof. dr. G. C. Berkouwer in Amsterdam. Uit zijn rede blijkt, dat hij aanvankelijk bezwaar had zijn benoeming tot professor in Kampen te aanvaarden en bedankte; maar toen hij voor de tweede keer werd voorgedragen bezweek hij voor de op hem geoefende aandrang en we lezen in zijn rede: "Het is iets uitzonderlijks, dat de Gereformeerde Kerken, die een zo grote rijkdom van mannen met intellectuele en geestelijke gaven hebben, iemand uit het verre Zuid-Afrika, haast van de einden der aarde af, tot dienst aan hun Theologische Hogeschool hebben willen roepen." Hij voegde eraan toe: "U moet vooral niet gering denken over de invloed die ook vandaag nog door u uitgeoefend wordt. Juist daarom is het voor de Gereformeerde Kerken hier zo noodzakelijk om in alles hun grote verantwoordelijkheid te beseffen en ook het gewicht van iedere verschuiving binnen de Gereformeerde Kerken voor de kerken op de andere continenten te overwegen." (blz. 24)

Het is een verdienste van de rede van dr. Jonker, dat ze in verstaanbare taal een kernprobleem belicht van het door hem te geven onderwijs: waar gaat het eigenlijk om in de ambtelijke vakken? Dr. Jonker wijst erop, dat men sinds jaar en dag geen recht antwoord heeft weten te geven op de vraag naar het wetenschappelijk karakter van deze vakken, die men vaak de 'praktische theologische' noemde, en verschillende beschouwingen passeren de revue. Wat zijn eigen standpunt aangaat, dr. Jonker sluit zich aan bij dr. A. Kuyper in zijn **Encyclopaedie der Heilige Godgeleerdheid,** en het doet goed te lezen (in een tijd waarin Kuypercritiek soms schering en inslag is) dat naar zijn oordeel "Kuyper's bijdrage tot het gesprek over het object en de taak van de ambtelijke vakken de meest belangrijke bijdrage uit de negentiende eeuw is geweest." (blz. 17) De benaming van Kuyper: "Diakoniologische vakken" wordt dan ook door de schrijver als de beste beschouwd en overgenomen. Hij heeft enige critiek. Kuyper vertaalde **diakonia** met 'ambt' en hij geeft de voorkeur aan de vertaling 'dienst'. Dit verschil komt me vrij gering voor, omdat Kuyper, hierover schrijvende, onmiddellijk zegt: "De mens is tot **dienst** geschapen. Hij is geboren als knecht des HEREN, en het is slechts in den dienst van zijn God, dat hij bekleed is met macht en heerschappij. De dienst van God is al zijn gods-dienst." (Enc. III, blz. 472). Een ander bezwaar van dr. Jonker is, dat Kuyper, door zijn onderscheiding van de kerk als instituut en als organisme, aanleiding gaf tot "een verstolling van de activiteiten van de kerk in de ambtelijke vakken", terwijl "de getuigenis van de kerk in allerlei zaken van politieke, economische en sociale aard wordt overgelaten aan de georganiseerde lidmaten die in hun organisaties de strijd in de wereld moeten aanbinden." (blz. 18) Dr. Jonker raakt hier ongetwjfeld aan een belangrijk en actueel punt. Ik vraag me echter af, of hij aan het standpunt van Kuyper ten volle recht heeft laten wedervaren, omdat deze o.m. ook schreef over "de leiding, die de Kerk, ook in haar prediking,

(Vervolg op pag. 6)

U behoeft geen lid te zijn van een vereniging om aan onze

Voordelige Groepsreizen

deel te nemen.

Voor inlichtingen en vertrekdata betreffende deze reizen:

C. STEENHOF

(v/h Fieldman
Chr. Ref. Church)
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

Dutch Professor sees Reformed Churches 'in the burning'

(Kampen, The Netherlands) — "The Netherlands appears to lie in the center of the storm of rejection of the old structures and the traditional certainties." Thus Prof. Herman Ridderbos of Kampen Theological College expressed why, in the present acceleration and radicalizing of change, it is almost impossible anymore for anyone in the Netherlands to write calm booklets about the church situation there. The changes that occur, he contended, are more than merely bringing things up to date. Not only do our closest faith-associates in Canada, the United States and South Africa cry out: What is happening to the Reformed Churches in the Netherlands! but others in our own land as well call for the church police. "Where is the highly lauded church discipline in the Reformed Churches in the Netherlands? they ask. Can not everyone say and write exactly what he wants?"

Dr. Ridderbos recognized that there are many new developments with which the church must be concerned. No one may think that it is sufficient therefore to *return* to the abandoned position. Although this is an understandable wish, it is an unrealizable dream of many concerned people. Neither is it wrong, in his view, that the church seeks to make itself more acceptable to men and improve its image. Everyone's concern should be that the entire church, the young as well as the old, on the basis of its foundation, may and must believe and confess in the midst of the world right in this time.

He continued, "Therefore the persons having established convictions and positions must pray for an open spirit, and for a willingness to follow Christ even if his path leads them through a different landscape than that through which they are accustomed to travel. And therefore also the persons who make known all their objections against the established convictions should assure themselves that they are led, not by the spirit of the age, but by the Spirit of Christ. Then there will be no other norm for either one than **the Word of God that became flesh** and that became Scripture .... Some cry out, 'Lord we perish.' Others, in the name of the Lord jump over board. Does it not testify to greater faith to walk upon the dancing waves than always to remain in the boat? But the safety of both lies neither in the fearing nor in the daring, but in the power of Him who preserves us through His word and keeps us to the word. We cannot view this all as a spectator from the shore, we cannot avoid the danger of the voyage. But we will surely perish unless His Word preserves us and we keep His Word."

(RES NE 11/19/68)

Reformed Radio Minister asks:

Do Christians have a choice in elections?

(Grand Rapids, Mich.)—In a November 3 broadcast of the Back to God Hour, 'Radio Voice of the Christian Reformed Church,' Dr. Joel Nederhood questioned whether Christians have a choice in national elections. Since Christians have voting rights and no candidate has suggested that he is opposed to the christian religion, Dr. Nederhood admitted that the question may sound foolish. But if we dive deep down beneath the broad cultural Christianity of North America he was sure, the answer is not immediately apparent. Before giving an answer, he said, we must know what a Christian is.

"A Christian is a person who knows that he must serve Jesus in all of his life .... True Christians know that they must serve Jesus when they walk the high steel and put a skyscraper together, when they chart the course of their company, when they teach in a classroom and when they vote in an election. Yes . . . the votes they cast must express their conviction that Jesus Christ is King of the world."

Dr. Nederhood continued: "Christian people should be given the opportunity of voting for and supporting candidates for office who acknowledge the supreme authority of God in their lives and who are determined to seek ways of honoring the Lord in connection with the function of the state. The Christian position, from a political point of view, is one among many, and not all candidates should be expected to reflect it." Christians should have the opportunity to choose candidates for office who know that Jesus is sovereign, he affirmed.

Christians do not have the kind of choice they should have, but they are themselves to blame: "Why does political life advance in complete neglect of the great religious issues of the age? It does because the Christian community has failed to see the relationship between the Lordship of Jesus and all of the life that we live together. In far too many instances the Christian community has swallowed the lie that politics and religion do not mix .... The world needs nothing more than men and women who see that all of life is conditioned by religious convictions." (RES NE 11/19/68)

Members of the international Atomic Industrial Forum don hard hats for a close-up tour of Ontario Hydro's nuclear power station at Pickering, due for completion in 1971. The forum group is also visiting five U.S. nuclear plants.

DE STENEN BRUID

door M. Van Nuis-Zuidema

(29)

Als Ds. Bruining bidt is het doodstil om het graf in het geschonden land.

Slechts de laatste galm van de klokken mengt zich met de stem van Ds. Bruining, die heel z'n jeugdig, overvol gemoed uitstort in deze woorden: "Heer, wij weten niet wat we bidden moeten, hoe we troosten moeten, maar heiligt Gij ons gebed en komt Gijzelf met Uw Heilige Geest in onze harten als de grote en enige Trooster."

Dominee Bruining laat ook zingen. Dat kan aan een graf als God er kracht toe geeft. En God geeft kracht en de ingenieur staat perplex en verwonderd naast Jochem, die tussen de andere autoriteiten zich beschut weet tegenover Ellewien.

De ingenieur houdt z'n ogen strak op het boek gericht dat Jochem hem voorhoudt en waarin hij hem de verzen heeft aangewezen. Hij leest de woorden mee en hoort tot zijn verbazing en door hem voor onmogelijk gehouden werkelijkheid. Het eerst moeilijk over de lippen komend, maar dan steeds sterker aanzwellend gezang.

Hoe bestaat zo iets? denkt hij.

Waar vinden de mensen de kracht hiervoor? God, heeft Jochem gezegd, maar hij haalt er z'n schouders voor op. En toch moet hij de mensen om hem heen erop aankijken. Hij ziet er die zingen, met de blik naar boven gericht, in het zeker weten van Gods trouw.

Hij ziet ook Ellewien. Ze staat met haar lippen stijf opeengeklemd. Haar ogen staren strak voor zich uit over alles heen. Hij kent haar niet, Ellewien, maar hij is er zeker van: Dit is ze.

Mevrouw Bruining kijkt uit het studeerkamerraam in de omgewoelde, verslibde tuin. Een paar kale struiken waar flarden hooi en wier in zijn blijven hangen en kennelijk afkomstig uit een andere tuin, zijn in het water hier neergezogen. Nu hangen ze tegen het bemodderde, kromgetrokken hek, dat nog gedeeltelijk is blijven staan. Het klinkerpaadje naar de weg is losgewoeld, de stenen zullen misschien weer bij een ander op het erf liggen. Nu vormen een paar planken uit de drooggekomen, maar leeggespoelde keukenkast, met de punaises van het kastpapier er nog in, de verbinding over de drassige grond naar de voordeur van de pastorie.

Mevrouw Bruining houdt de koffie en de melk warm op het afgeschrobde kolenfornuis in de studeerkamer, voorlopig de enige stook- en kookplaats.

Van de misvormde tuin gaan haar ogen langs de verbrokkelde en gedeeltelijk geheel verdwenen weg. Van haar behuilde gezicht heeft ze zorgvuldig alle sporen van tranen weggewerkt. Jaap hoeft haar zo niet te vinden. Hij heeft al genoeg te doen met de anderen, die het erger hebben dan zij, want al heeft ze zelf niet veel verloren en weet ze de kinderen veilig en gezond bij de grootouders, het leed van de mensen hier is ook Jaaps leed, is ook haar leed. Ze heeft het alles ondergaan of zij het zelf was en toch voelt ze zich heel vaak belemmerd in haar meeleven met anderen, omdat, al zeggen zij het niet, ze voor zichzelf toch heel sterk het gevoel heeft, dat ze haast niet anders kunnen denken dan: o ja, u hebt mooi praten, u hebt niets verloren. En zo is het ook en ze is er zo heel dankbaar voor, ze heeft hen allen immers nog; de kleintjes, Jaap.

"Daar is hij!" hoort ze haar eigen stem.

Ze ziet z'n bleke gezicht, dat zo duidelijk de sporen draagt van oververmoeidheid.

Langs de van lopers ontluisterde trap en over de blote plavuizen in de benedengang waar haar stappen vreemd hol opklinken, rent ze hem tegemoet. Ze heeft de voordeur al open eer hij de deurknop kan grijpen. "Kom maar gauw binnen, jongen!"

Zodra de deur achter hem dicht is trekt ze zijn hoofd naar het hare en even staan ze daar zo, zwijgend.

"Jongen," zegt ze dan en weer: "jongen." Meteen weet ze dat dit na de ramp hun eerste liefkozing is. 's Nachts heeft ze stijf in z'n armen geslapen, vaag met het gevoel, als het water eens weer mocht komen, vindt het ons samen, drijft het ons niet uiteen. Misschien heeft Jaap, onbewust, dezelfde drang gehad. Zelfs in z'n slaap liet hij haar niet los. Arm in arm gaan ze nu naar boven, naar de al heerlijk warme studeerkamer, waar hij, totaal op van de geestelijke hoogspanning van deze morgen, uitgeput in een lage stoel neervalt.

"Jaap?" Haar stem klinkt dringend, vragend. En dan weer: "Jaap "

Maar hij geeft geen antwoord, zucht diep en sluit z'n ogen. Z'n slanke vingers strijken z'n haar naar achteren, maar het valt meteen weer terug.

En zij laat hem begaan en blijft hem aanzien, omdat ze weet dat hij hier, alleen bij haar, zich kan laten gaan, dat dit moment voor hem misschien de grote ontspanning is, na al die weken .... ook de grote reactie?

De koffiepot die ze al had opgenomen zet ze weer neer. Ze ziet, hoe Jaap nog witter wordt. "Jongen?" ze buigt zich naar hem over. Hij valt flauw, denkt ze, maar zonder z'n ogen open te doen zegt Jaap, als aanvoelend haar bezorgdheid om dit ongewone van hem: "Ik geloof dat ik zowat aan het eind ben. Geef me maar gauw een kop sterke koffie. Het was zwaar vanmorgen. Zwaar en toch .... ja toch was er ook iets prachtigs in."

Z'n kleur komt weer terug en z'n ogen gaan open, van mat worden ze vurig. "Wat waren de mensen flink, hè." Dringend ziet hij haar aan. "Denk je dat ze in mijn woorden Gods stem hebben gehoord?"

Zij knikt peinzend. "Dat geloof ik zeker. Ja Jaap, zo was het. Zo was het precies. En .... je heb hun ook Gods heerlijkheid laten zien."

"Weet je, ik was eigenlijk bang om te laten zingen, maar ouderling Bos drong er op aan het wel te doen. Ja, en als één man daarover kan oordelen, is hij het, die zelf zoveel verloren heeft." Jaap veert overeind. Met kleine voorzichtige teugjes drinkt hij de gloeiend hete koffie. "Het is ongelooflijk wat een steun ik aan die man heb, vanaf de eerste zondagmorgen, toen hij me, nou ja, zeg maar als een kleine jongen uit die reddingsboot joeg, omdat volgens hem mijn werk daar niet lag. Hij is van dat ogenblik af een vader voor me geweest." Met een diepere lach voegt hij eraan toe: "Ook wat z'n gezag betreft hoor! En vóór die tijd? Och, we waren ouderling en dominee, meer niet. O ja, over dat zingen. Nu, hij zei: dominee, we kunnen ons niet zo uiten, zeker niet aan een graf, aan zo'n graf, maar in ons zingen, al gaat het nog zo gebrekkig en haperend misschien, daar spreken we alles in uit."

"Ja Jaap, dat van vanmorgen was echt een getuigenis. Wat zijn we rijk met ons geloof en met onze psalmen. Je moet het je even indenken, in zo'n desolate omgeving, in zo'n diepmenselijke ellende, toch nog van Gods heerlijkheid te kunnen zingen."

Jaap roert bedachtzaam in z'n kopje. "k moet straks nog naar een paar mensen toe."

Maar zij ziet naar zijn versmalde gezicht. De donkere kringen om z'n ogen. En de lach klaart om haar wezen, als ze er weer aan denk hoe ouderling Bos hem die zondagmorgen in de boot de riemen uit de handen nam, waar Jaap, in de eerste ontreddering en als een vlucht uit eigen taak, z'n toevluch had genomen.

Dit werk is zwaarder, weet ze. Dit dag in dag uit zo intens meeleven met anderer leed. Het altijd maar weer trachten te peilen. Troostwoorden te spreken, die .... inhoud hebben. Zin. En je dan toch vaak zo machteloos er bij te voelen. De mensen zo onbereikbaar te weten. Zij weet het allemaal precies.

Recht staat ze opeens voor hem.

"Zo, en nu zal ik maar eens voor ouderling Bos spelen, vadertje. Jij gaat vandaag nergens meer heen. Of het moest zijn naar je bed en wat dat betreft, liefst zo gauw mogelijk. Zondag verwachten ze ook weer "alles" van je en daar heb je heus je geestkracht voor nodig."

Ze zit bij hem op de rand van zijn stoel, in een honger opeens naar ontbeerde liefkozing.

"Hoor eens," probeert ze hem te overreden, "je kunt echt niet meer weg vandaag. Als je je eigen gezicht had gezien toen je daarstraks door onze oprijlaan ging, dan was je ook geschrokken. Als je het toch doet kom je thuis als een lege voddenzak, dat weet ik zeker. En eer een voddenzak weer vol is? Nou, dat gaat niet zo één twee drie. Is je gemeente daarbij gebaat?"

"Och," protesteert Jaap zwakjes, al half genietend van de mindere weerstand die hij biedt. "Zo'n vaart zal het niet lopen. Maar weet je ...." zijn houding blijft ingezonken .... "ik wil vandaag toch in ieder geval naar Ellewien. Het kan best dat ze morgen weer weg is. Ik vond dat ze er zo vreemd verloren bij stond. Wel het eenzaamst van allemaal."

Jaap kijkt naar het gezicht vlak bij hem, dat zo vol liefde naar hem overgebogen is. Hij huivert en neemt haar wangen, die ook smaller geworden zijn, tussen zijn handen. Stel je voor, denkt hij, dat zij, dat ik haar .... daar ook eens had moeten brengen. Had ik dan ook zo kunnen spreken? Was het toch wel gemakkelijk voor mij, nu! Nee, niet verder denken. Niet verder denken, het is ook God, die dit zo heeft gewild.

Als hij haar weer loslaat trekt het voorhoofd tegenover hem in steeds meer fronsen. Reactie van gedachten die erachter woelen.

"Wat denk je nu?"

"Ik?"

"Ja."

"Moet je het precies weten?"

"Daar heb ik toch recht op."

Ze ziet hem aan, toch eigenlijk zonder hem te zien. Ze ziet meer haar eigen gedachten.

"Je mag het wel weten ook. Maar eh .... dat verlorene hè, dat eenzame van Ellewien, dat doet ze toch zichzelf aan."

"Heb je wel gezien" — haar stem klinkt scherp — "hoe eenzaam Jochem daar stond?"

"Ja."

"Nou, het is misschien gek van me, maar zoiets kan ik nu niet uitstaan. Wat dit betreft heb ik meer de verstotene te zijn dan de verstoter. Ik zou Elle-de verstotene te zjn dan de verstoter. Ik zou Ellewien erom kunnen rammelen, hoe ik ook met haar te doen heb. Ik kan 't niet uitstaan. Ze heeft gewoon haar plaats naast hem verlaten. Och, dat kind weet nog niet wat liefde is. En of er nog niet genoeg narigheid en ellende is voor hen beiden, doet zij er moedwillig nog een schepje bovenop. Als ik haar was geweest, was ik zo, linea recta getrouwd, zonder omslag, een noodhuwelijk. Ik had klaar willen staan voor mijn man die van 's morgens vroeg tot 's avonds laat hier in zijn eentje loopt te sjouwen om alle werkjes op te knappen die een ander laat liggen en alles te regelen. Nu laat ze hem gewoon verkommeren. Ja, zo zag hij er uit. Verkommerd. Als je echt van elkaar houdt, laat je elkaar zó niet lopen. Stel je voor! Denk je dat ik jou ...."

"O nee," de oude plaaglust komt bij hem boven en hij heeft de toon teruggevonden van voor de ramp. "Jij was er veel te tuk op om mij te hebben."

(Wordt vervolgd.)

DE OORSPRONKELIJKE BEWONERS VAN CANADA

door F. J. TERRENCE

De Kootenay, Interior Salish en Chilcotin Indianen

(Can. Scene)—De Kootenay-Indianen woonden in het zuid-oostelijk gedeelte van wat wij nu British Columbia noemen, en kwamen in kleding, gewoonten en religie veel overeen met de zg. Plains stammen. Zij woonden in kegelvormige hutten die zij van buffelhuiden of biezen matten maakten. Eens per jaar gingen zij over de bergen heen op jacht naar de buffels van de prairies. Zij waren groter dan de meeste Indianen en waren geheel in dierenvellen gekleed.

Deze stam kende geen opperhoofd; zij woonden in groepen en iedere groep had een leider. De Kootenay Indianen mannen hadden meestal verscheidene vrouwen die zij door koop verwierven. Zowel jongens als de meisjes werden op een bepaalde leeftijd voor een tijd geheel aan zichzelf overgelaten in de bossen om te bewijzen dat zij voor zichzelf konden zorgen, en dus als volwassenen beschouwd konden worden. Zij zochten bescherming door een beschermengel in hun dromen en visioenen. Zij aanbaden de zon en brachten de zon offeranden om in de gunst te komen.

De Kootenay-Indianen konden het goed vinden met de eerste blanken die hier omstreeks 1850 kwamen. De Kootenay-Indianen doen ook nu nog aan veefokkerij en paardenfokkerij, en hun aantal is nog ongeveer even groot als in die jaren. Er wonen er meer dan 1000 in Brits Columbia en net ten zuiden van de grens met de Verenigde Staten.

De Interior Salish-Indianen woonden ten noordwesten van de Kootenay-Indianen, en zij waren het talrijkst van alle stammen in deze gebieden. Zij waren onderverdeeld in vijf stammen — de Lilloet, Thompson, Okanagan, Lake en Shuswap Indianen. Zij hadden hun gewoonten overgenomen van de langs de kust wonende Indianen en van de zg. Plains stammen. In sommige streken bestonden geheime genootschappen en een verdeling van de bevolking in edelen, gewone burgers en slaven, terwijl elders dergelijke verdelingen helemaal niet bestonden. Het gezin of de familie groep lag aan hun maatschappij ten grondslag. Iedere groep had een leider, wiens zoon hem opvolgde. 's Zomers woonden zij in biezen hutten en 's winters in half-ondergrondse huizen, die zij door het dak via een ladder binnentraden. Voedsel werd opgeslagen in putten die met berkenbast bekleed waren. Zalm was hun voornaamste voedingsmiddel, hoewel zij ook vlees van herten, elanden, beren, otters en marmotten gebruikten. Hun kleding bestond uit dierenhuiden; hun kano's waren uitgeholde bomen of werden van berkenbast gemaakt. Hoewel er vroeger ongeveer 16.000 waren, zijn er thans ongeveer 6.000 in leven.

De Chilcotin-Indianen woonden in het gebied van de bovenloop van de Fraser Rivier en in de omgeving van de Chilcotin Rivier. Er was daar volop wild — kariboe, beren, wilde geiten, marmotten en konijnen, terwijl er een overvloed aan eetbare wortels en bessen was. Zij dreven veel handel met Indianen aan de kust en in het binnenland, en namen veel gebruiken over van hun "klanten". Ook zij verdeelden hun bevolking in edelen, gewone burgers en slaven, en organiseerden grote "potlatches" en andere feesten. Zij kleedden zich in dierenhuiden en woonden in klei-hutten met een dak van berkenbast of takken. De Chilcotin-Indianen waren wat vrijpostiger en rustelozer dan hun buren, en zo kwam het nogal eens tot ruzie.

Omstreeks 1862 brak er een epidemie uit, waardoor een groot deel van de bevolking stierf aan de pokken. De meeste van de overgebleven Chilcotin Indianen wonen nu nog in ditzelfde gebied, en zij trekken nog steeds over de bergen naar de kust om daar andere Indianen te bezoeken. Van de 2.500 zijn er nu nog slechts ongeveer 450 over. De meesten van hen doen aan veefokkerij, een bedrijf waarmee na de pokken epidemie van 1862 begonnen is.

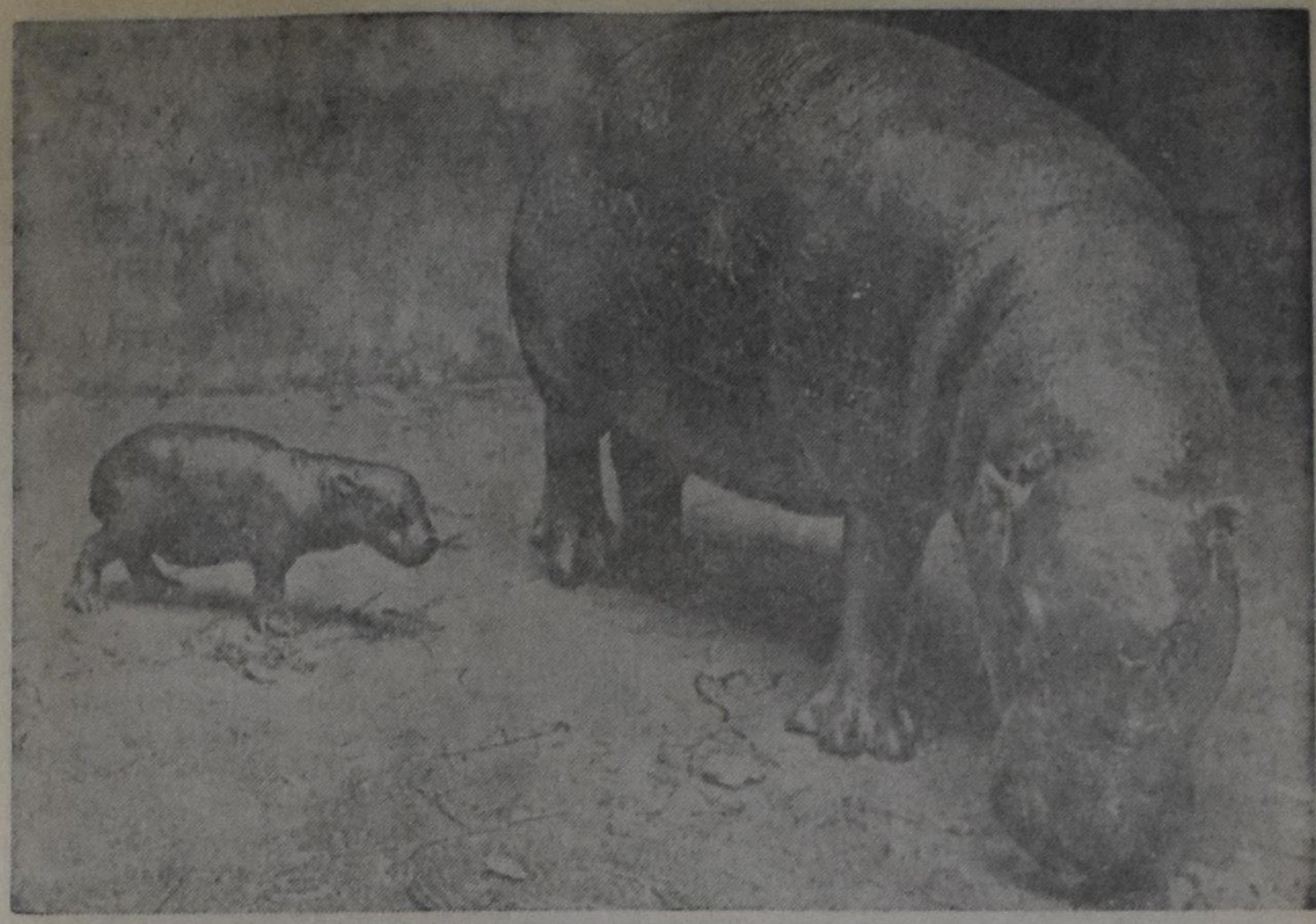

THE SPITTIN' IMAGE OF HIS DAD— The St Louis (Mo.) Zoo now has a rare pygmy hippopotamus, seen with its mother at the Elephant House. …m Hoff, executive director of the zoo, said the baby is believed to be a boy. If so, it will be worth from $5,000 to $8,000, because only two of the 15 hippos born in captivity to date have been males

From the Mailbox

Our Worship Service

In our October 18, 1968, issue we wrote an editorial, in which we critically analysed a report in the "Detroit Free Press" that the University Hills Christian Reformed Church in Farmington, Michigan, was planning to change the Sunday evening services. In stead of the usual sermon, according to the report, the church would include films, dramas, more planetarium and museum visits.

We received a response from the pastor of the University Hills Church, the Rev. J. Harold Ellens, which explains the attitude of the church and modifies the report in the "Detroit Free Press." The letter reads as follows:

"I greatly appreciated your editorial of 18 October 1968 entitled EREDIENST. Your sincere concern and your genuine compassion was evident throughout.

It is important, therefore, that you have an opportunity to understand somewhat more clearly the concern and practice in worship exercised at University Hills Church. I regret that the press of mission endeavor here prevented an earlier response to your editorial.

Your guess that some error was present in the account of the FREE PRESS is correct. We conduct regular worship services at University Hills Church at 11:00AM and 7:00 PM each Sunday, together with a full range of Sunday and weekday church ministries. These receive excellent response. In one year we have grown to fifteen families by evangelism with the prospect of reaching twenty in the near future.

Moreover, our extensive employment of various communications media in the worship services does not replace the sermon but constitutes an extension and amplification of the sermon. In this context one may understand the meaning of our conviction that any communication medium which engenders the redemptive insights necessary unto salvation is, in that event or process, carrying a proclamation of God's Word to man in need. Likewise, any communications event or process which effects the engendering of the redemptive insights of faith necessary unto salvation, is proclamation.

Our perspective at University Hills Church includes a very high view of the evening worship service, as well as the morning worship service. It is our conviction that both must be worship in the fullest sense of that term: must indeed, be thoroughly and appropriately liturgical in character. If distinction is to be made between the character of the mornng and evening services, the distinction must be between that which is worship and that which is non-worship. And such a non-worship evening service is not currently permitted by our Church Order, that is, the church order requires two services which are equally and appropriately liturgical and in which proclamation takes place.

I think it may even be possible to suggest that the *Scripture* implies that the evening worship service be of the same essential character as the morning service; THAT IS, IF WE INSIST UPON CALLING IT A WORSHIP SERVICE, IT MUST CONTAIN THE LITURGICAL RE-PRESENTATION OF MAN'S PROGRESS FROM BONDAGE TO THE FREEDOM OF GRACE. IT MUST CONTAIN, IN THAT LITURGICAL CONTEXT, PROCLAMATION. It is this conviction which shapes the vision and practice at University Hills.

Church Order requires two worship services. They must, therefore, be worship in the fullest sense.

Our multi-media approach to proclamation here is not an attempt to substitute something entertaining in the place of the second Sunday worship. We use various media in both of our services. Our multi-media approach is not an attempt to substitute something else for proclamation. It is simply a varied use of a number of media AS PROCLAMATION, in the context of the worship liturgy. Our multi-media method of proclamation is not a substitution of other things in the place of the sermon. It is a method for expanding the impact and effective communication of the sermon by this extension and amplification through choral ministry, chancel drama, film, discussion, dialogue and any communications potentials which can engender the insights of faith.

Whatever medium succeeds is God's medium of announcing His grace. That is proclamation.

Perhaps you will provide your concerned readers an opportunity to react to these modifications of the information provided you by the DETROIT FREE PRESS.

Thank you kindly.

Cordially,

J. HAROLD ELLENS,
Pastor."

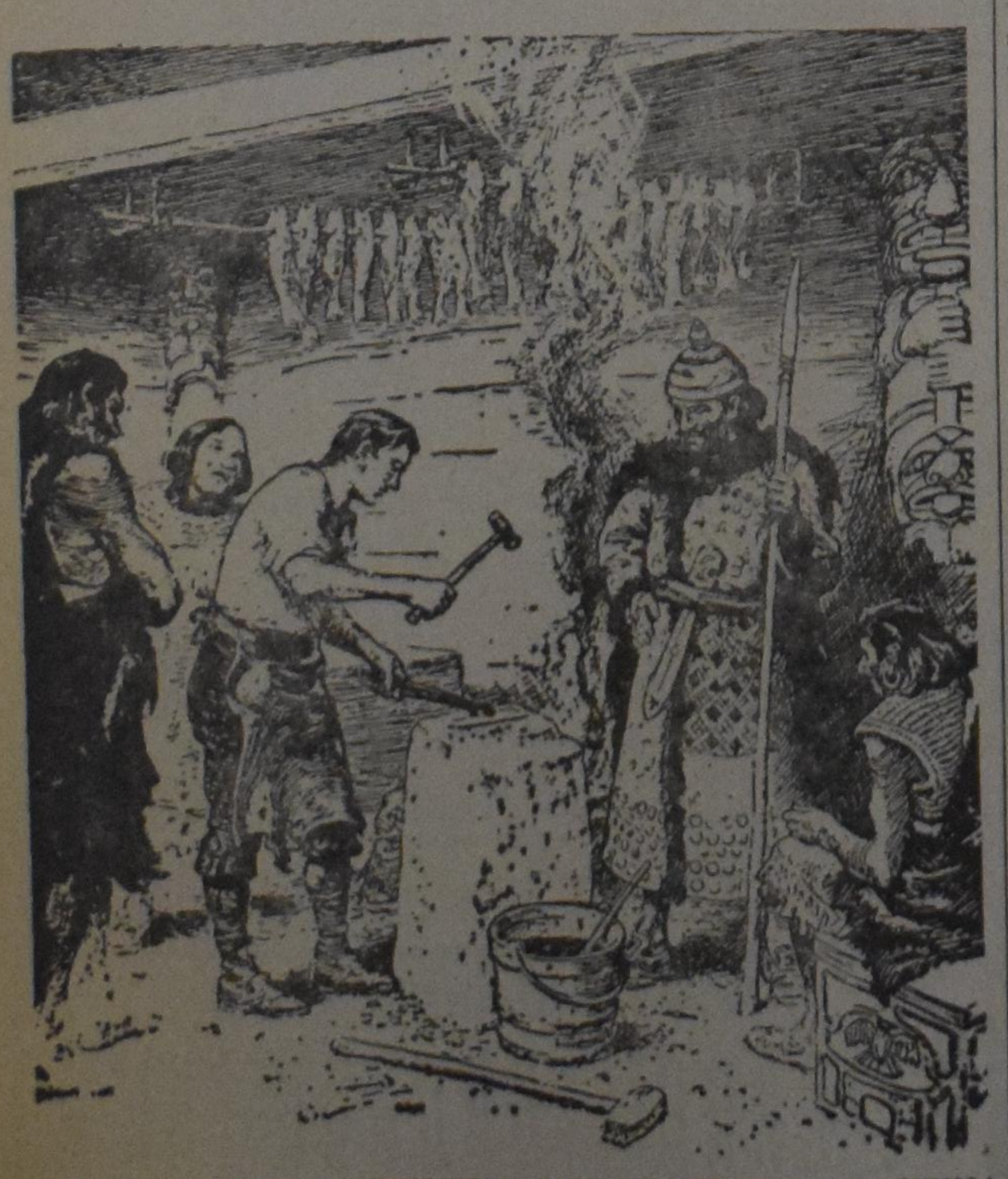

JOHN JEWITT, DE GEVANGENE VAN OPPERHOOFD MAQUINA IN NOOTKA IN 1803 — In maart van het jaar 1803 arriveerde het schip Boston, afkomstig uit Boston in Massachusetts, in Nootka Sound aan de westkust van Vancouver Island om daar handel te drijven met de Indianen. Helaas ontstond er een ernstig meningsverschil tussen de kapitein en het Nootka Opperhoofd, met als resultaat dat het gehele schip in beslag werd genomen en de bemanning uitgemoord. Alleen de wapensmid, een zekere John Jewitt, werd gespaard, omdat hij de wapens en gereedschappen kon repareren, en met hem zijn — voorgewende — vader, de heer Thompson. Drie jaar werden ze gevangen gehouden, totdat ze tenslotte door de kapitein van een ander schip uit Boston werden verlost. Jewitt vestigde zich daarop in New England en heeft daar enige jaren later het relaas van zijn avonturen op papier vastgelegd. Dit verslag is een bron van interessante wetenswaardigheden geworden over het leven der Indianen aan de westkust. (C. W. Jefferys Imperial Oil Collection.)

YOU ARE THE BRIDGE

I would like to thank Rev. G. Rienks for his refreshing articles: "You are the Bridge".

What a difference with so many articles who are written today (sometimes endless) containing pro and contra's about a certain issue or a certain person's view.

It reminds me of the guests who were invited for dinner having arrived and were all seated began discussing the food; How good it was, how many vitamins it contained, which vitamins were good for your health and so on. But nobody touched the food, they continued talking and talking till they were all too tired to start eating. After all, by that time the food was cold and tasteless. How ridiculous you would say. It is indeed. It probably never will happen anyway. But the same thing happens so many times in religious live. Certainly we have to talk, to read and to discuss, but that is not all. As one minister once said: "We can talk till resurrection Day, but that doesn't bring us far."

We have to eat it, we have to bring the spiritual food into our bodies. Than indeed can we build bridges and overcome the gap between our Church and the community. And I certainly hope that soon much water will flow underneath those bridges. I also hope, that Rev. Rienks with the experience of an army padre, again will serve in this position in that army of supporters who like to serve for that cause.

In conclusion, I like to congratulate the Church and Community of Simcoe with such a "Country Priest".

John Van Ast
Mississauga, Ont.

Nato's Strong Stand

by J. M. Kirschbaum

President of the Canada Ethnic Press Federation

(Can. Scene)—The Ministerial Conference of the 15 NATO countries, which took place in Brussels last month, again united the democratic nations of Europe and America in the defense of Western Europe, and, in the final analysis, in the defence of world peace. The consequences of the invasion of Czechoslovakia was only one of the topics with which the Conference had to deal. Of more disturbing character for the peace of the world was the Brezhnev "doctrine" of the right of the Soviet Union to militarily intervene in the countries of the so-called socalist commonwealth, and the presence of the Soviet fleet in the Mediterranean.

Deliberation on these grave problems was observed by hundreds of newspapermen and other communication media. Some of them, lacking other sensations, involved Canada in creating news and doubts. Even although the Secretary for external Affairs, Hon. Mitchel Sharp, stated clearly the position of Canada, and the Minister of National Defense, Hon. Leo Cadieux, declared that Canada will not only honor her commitment, but also defer indefinitely a planned reduction of the air division and speed contribution to the NATO naval defense structure, Canada's policy towards NATO remained a topic of great interest. Undoubtedly, conflicting statements by the Prime Minister and debates in the House of Commons contributed to the confusion.

Except for this undeserved, and for Canada and NATO not always pleasant, attention, the ministers of external affairs, defense and finance, discussed the consequences of the Soviet invasion of Czechoslovakia and the new Soviet threats to the balance of military power and "peaceful co-existence" between the East and West.

Delegates to the Conference worked on the problems of reshaping the defense structure of Europe against any Soviet surprise, not only at the daily regular meetings but also at *tete-a-tete* discussions at luncheons and suppers. The daily bulletin on the blackboard in NATO's press section announced such encounters. Canadian ministers were among those who used this "secret" diplomacy to contribute to solutions of the problems created by Moscow's disregard for sovereignty and freedom of other peoples. Thus the feeling grew that NATO would emerge from the Conference strengthened militarily and politically.

The final communique proved this assumption to be correct. Even the reluctant France closed the ranks with the NATO countries in an unusual display of solidarity. The French government considers that the Alliance must continue as long as it appears to be necessary". Statements by other foreign ministers indicated that the Alliance had extended its interest in defending even certain Communist countries in South-Eastern Europe and independent states contiguous to the Soviet bloc.

Judged by the atmosphere at the Conference and by the final communique, the unprovoked occupation of Czechoslovakia resulted in waking up the dormant European nations who believed in the *detente* and strengthening NATO. Once again the European and American statesmen "reaffirmed the inviolability of the principle, which has been invoked on numerous occasions by every country including the USSR, that all nations are independent and that consequently any intervention by one state in the affairs of another is unlawful". They also declared that, "determined to safeguard the freedom and independence of their countries, they could not remain indifferent to any development which endangers their security. Clearly any Soviet intervention directly or indirectly affecting the situation in Europe or in the Mediterranean would create an international crisis with grave consequences."

The North Atlantic Alliance will continue to stand as the indispensable guarantor of security and the essential foundation for the pursuit of European reconciliation, the communique read. The NATO countries told the Soviet leaders and satelites that "world opinion has been profoundly shocked by this armed intervention carried out against the wishes of the Government and people of Czechoslovakia. All the members of the Alliance have denounced this use of force which jeopardizes peace and international order and strikes at the principles of the United Nations Charter".

It is difficult to assess how the Soviet leaders, in their cynical disregard for principles and other peoples rights, will take the warning of the NATO countries that any intervention directly or indirectly affecting the situation in Europe or the Mediterranean "would create an international crisis with grave consequences". Nevertheless, the Conference was of a great moral and political value.

If you should suffer an ACCIDENT or SICKNESS, and all too soon your PAYCHECK should stop . . . THEN WHAT . . . ?

Let us show how an INCOME PROTECTION PLAN can be tailored to meet your everyday living expenses, food, housing, etc.

MAC VANDERHOUT
INSURANCE AGENCY LIMITED
795 King Street E., Hamilton, Ont.
Phone: 544-2837 (area code 416)
BE SURE TO INSURE: Auto - Fire - Life - Bonds, etc.

BOEKBESPREKING

(Vervolg van pag. 3)

aan de gelovigen in hun qualiteit als burgers van de staat heeft te geven" (Enc. III, blz. 330); en over de correspondentie, die de kerk ten aanzien van tal van concreet genoemde punten te voeren heeft met de overheid (Ons Program, 4de druk, blz. 386, 387). Ik vraag me ook af of in onze dagen het centraal getuigen van de kerk, de boodschap van Jesus Christus en die gekruisigd, niet vaak verzwakt of verbasterd is door politiek, economische en sociale getuigenissen.

De schrijver is zich trouwens zelf bewust van deze beperking; hij schrijft: "De empirische gegevens waarvan de diakoniologische vakken kennis moeten nemen, blijven zaken van secundair belang tegenover de centraal-theologische interesse die deze vakken beheersen moet." Wanneer hij hieraan toevoegt: "De kerk mag niet met gesloten ogen aan de mens en zijn wereld voorbijgaan", ben ik het uiteraard van harte met hem eens. (blz. 23).

Tenslotte nog een opmerking van algemene aard.

Ook bij het lezen van deze oratie werd ik erdoor getroffen, hoe sterk de Nederlandse theologie (en in het algemeen de continentale theologie) op Duitsland is georienteerd. De schrijver citeert het brede werk van Karl Barth over de **Protestantse theologie in de 19de eeuw,** en het lezen van dit in vele opzichten voortreffelijk boek van Barth doet zien, dat hij die Protestantse theologie kortweg met de Duitse identificeerde. Aan deze eenzijdigheid is dr. Jonker niet ontkomen. Hij volgt de lijn van Schleiermacher tot heden, vermeldt zijn voorgangers Biesterveld, Hoekstra, Waterink, en Dijk, en vele Duitse theologen, maar het lijkt er wel op, dat het Angel-Saksisch theologiseren geheel in een hoek is geschied. Maar juist in dat taalgebied zijn de vragen van het ambt nogal eens aan de orde geweest; en nog aan de orde; niet het minst in het oecumenisch gesprek. Nog zeer onlangs verscheen een bundel essays, opgedragen aan Barth op zijn 80ste verjaardag, allemaal geconcentreerd op 'diakonia' (Service in Christ, ed. by James I. McCord and Th. L. Parker, 1966). De bekende prof. T. F. Torrance van Edingburgh schreef daarin over "Service in Christ", verschillende experts schreven over "Diakonia in some of the Churches today" (Anglican, R.C., Reformed and Methodist) en drie andere experts schreven over "Diakonia in Modern Conditions", "The Church's Diakonia in the Modern World" and "Ecumenical Diakonia". Het wil mij voorkomen, dat een ruimere kennisname door de Nederlandse theologie van wat er aan de andere zijde van Kanaal en Atlantische Oceaan omgaat, aanbeveling verdient.

L. Praamsma.

VAN'S MOVING & CARTAGE

Owned and operated by J. Vander Wal.

- TRUCK LEASING
- TRACTOR AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

SUPPORT
YOUR CHURCH IN ACTION!
Christian Reformed World Relief Committee
2850 Kalamazoo Ave. S.E.
Grand Rapids, U.S.A.
Mich. 49508

World Wide Travel Service

300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto

Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.

Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.

ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280

ME 5-5661

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Clothing
5. Exchange
9. Torment
10. Seckel and Kieffer
12. Scarlet fever symptom
13. Go after
14. St. crossing
15. Kind of machine
16. Masurium symbol
17. Literally, a bird that fills the bill
19. Negative prefix
20. Egg mixture
21. Falseface
23. Religious pamphlet
26. Like a certain tree: var.
27. O.T. book
28. Bask in the open
29. Roman pound
30. Part of milady's luggage
34. Certain sacred books: abbr.
35. Boxer's blow
36. Editorial pronoun
37. It's longer than a phrase
39. Buffalo of India
40. Ghostly adjective
41. Illusion or delusion
42. What's left
43. After family or before surgeon

DOWN
1. Interlace
2. Display item
3. Kind of tray
4. Music note
5. Neck, old style
6. Ridge on skin
7. Mulberry
8. Pledge
9. Golf term
11. Ritzy
13. Union jack
15. Where Midlothian is: abbr.
18. Enough for some to take advantage
21. Object to
22. Indefinite article
23. Stupor
24. Cattle thief
25. "Lovely to Look ——"
26. Kicker's feat
28. Umpire's call
30. Attack on all sides
31. Endured (with "has")
32. 437.5 grains
33. Photograph of a sort
35. Aparicio, for one
38. Common verb
39. Swiss river
41. Linear measurement: abbr.

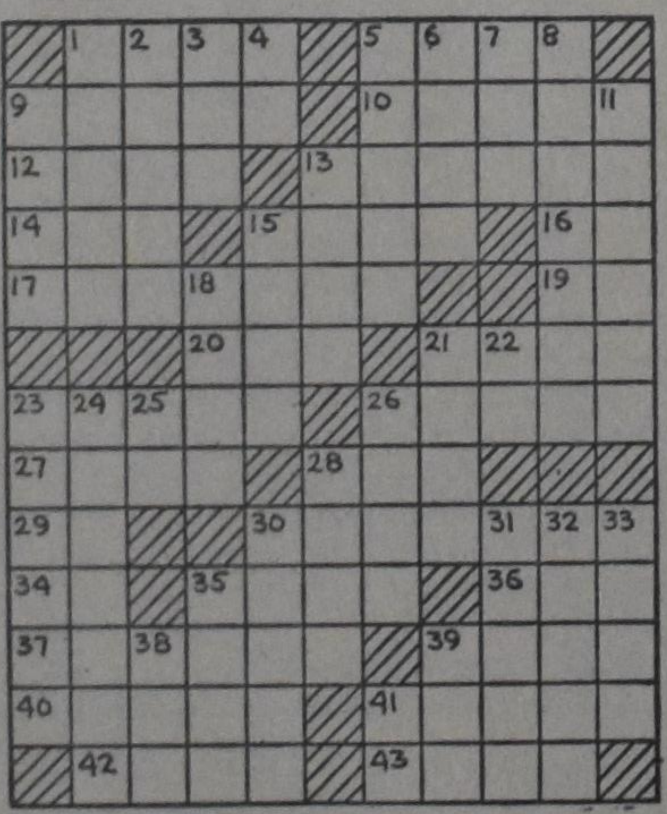

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

Japanese Culture after a Century of Western Influence

by KENNETH STRONG

The speed of change in Japan over the last 100 years has been so great that today the Japanese themselves find it hard to recognize as their own the country as it was a century ago. The overthrow in 1868 of a feudal system, combined with a military dictatorship, that had lasted for seven centuries liberated the national energies for a process of frenzied modernization in all the outward forms of Japanese life. Where in 1868 two-sworded, top-knotched samurai tramped or rode along the famous Tokaido (Eastern Sea Road) as couriers for feudal lords, businessmen now slide smoothly back and forth in 150 mph bullet-trains and tourists ride multi-lane expressways in chauffeur-driven cars of Japanese make. The 'Japanese miracle' dates from the 1870's, not the 1950's, and is perhaps even more astonishing for the continuity of effort that lies behind it.

Booming Technology and a Love of Learning

If Japan still lags behind advanced western countries in some areas of technology or administration, she has equalled or outstripped them in others. Not content with already possessing the world's fastest trains, she is planning 'glider-trains' with speeds of over 600 mph; the first Japanese heart-transplant operation took place this year; Japan is second only to the USA in the number of her computers, and in the private ownership of TV sets; the longest undersea — or underearth — tunnel in the world, the 22¾ mile Seikan Tunnel linking the main island of Honshu with Hokkaido, is under construction; even rice-planting, the most ancient and basic of all oriental occupations, is being rapidly automated, with 10,000 machines already in use in the paddy-fields. To support her wide range of advanced industries and the world-wide export trade they have built up, Japan has one of the most literate societies in the world. A love of and respect for learning that was traditional long before the Meiji Restoration survives undiminished: high school education to 18 is all but universal; 346 universities, many of them of world rank, and 413 junior colleges have a student population of one and a quarter million.

Along with western technology all forms of western literature, art, drama and music were welcomed with excitement in the last decades of the nineteenth century, so much so that it looked for a while as if a number of traditional art forms, particularly in poetry and the drama, might not survive under the impact of the exotic imports. The addiction to things western that has characterized all Japan's modern period has inevitably resulted on occasion — so powerful and prolonged has been the national reaction from the two centuries of seclusion that were not finally broken till the arrival of Commodore Perry's Black Ships in 1853 — in pedestrian imitations of a western product or activity. Yet the truly amazing thing is not that the Japanese have occasionally produced a lifeless or shoddy imitation of something foreign, but that they have shown persistent energy, intelligence and insight in mastering innumerable classically western activities in order to enrich their own cultural life.

Wide Familiarity with the Western Arts

In most 'western' arts they have long passed the apprentice stage. Western-style music, opera, painting and drama are all available in many of the country's great cities, and not any longer as curiosities from a remote foreign dream-world, but as part of day-to-day normality. All foreign books of note are translated with incredible — and from the point of view of literary quality, sometimes unfortunate speed. The novel has shown an enormous growth in the last eighty years, much influenced by western models, but never merely copying, so that the Japanese product is recognizably still within the purely native tradition of writing dating from the 11th century **Tale of Genji.** Numerous translations made into European languages since the Pacific War, some of them under the direct sponsorship of Unesco, have shown that the appeal of contemporary Japanese literature, with its merging of native and foreign traditions, is no longer limited to the Japanologist. Throughout the modern period, and particularly since the Pacific War, as reconstruction has progressed and the nation has regained confidence in itself, most of the traditional arts have recovered from the shock of confrontation with their western counterparts. Painters, calligraphers, flower-arrangers, even tea-masters, have devised new styles to express their sense of belonging to both East and West simultaneously and without discomfort.

Culturally speaking the Japanese have been ransacking the cultural gardens of the most distant nations for the last hundred years and grafting on to their own varieties whatever of value they have found, in the belief that in culture, at least, progress lies with the hybrid. What foreigner would expect to find in Japan the complete T. S. Eliot in Japanese, the first Complete Works of the poet to be published in any language? A list of such domesticated cultural imports would be endless. In sum they represent an achievement without parallel, which must be a source of great hope for the possibility of the fruitful interaction of apparently alien cultures.

The Conflict of Old and New

Yet the cost of the achievement has been high. Just as Japan's economic transformation into an industrial state was made possible on the one hand by a labour discipline whose vaunted paternalism only partly mitigated its ruthless suppression of liberty, and on the other by the single-mindedness of her leaders' determination to prevent their country from being carved up by western colonizers and merchant empires, so for most of the period her thinkers, writers and artists were hard pressed indeed, having as they did to grapple whether they liked it or not with a constantly advancing army of new and potent ideas, in the constructing atmosphere of an authoritarian society. 'We are being forced to experience in 40 years,' complained the writer Natsume Soseki nearly sixty years ago, 'what the West has had 300 years to assimilate.'

A New Questioning of Western Values

Japan's defeat in the Pacific War swept away these constraints. With the sudden advent of freedom — as much a shock in its way as defeat — came cultural confusion, but not for long. By the 1960's, with economic recovery assured, the nation regained its poise. Western ways no longer seemed invariably superior, the western public in their turn were beginning to discover the riches of Japanese culture, and the way opened for the interplay of the traditional and the modern on a basis of complete equality, with the remarkable results that have been outlined. At the present time one senses not only a reawakening of pride in Japanese culture, both pre-Meiji and modern, but also a more relaxed and deeper questioning of the values underlying Japan's emergence as a modern industrial and consumer society.

Questions do remain, therefore. It is probably too early yet to say whether Japan has sufficient faith in herself and the way she has chosen to continue indefinitely her exciting experiment in cross-breeding two radically different cultural streams without losing her own identity, or whether the temptation to revert to an older, easier way will prevail. So far, however, she is succeeding, and succeeding brilliantly: there can be few societies that could not learn from her experience, if they have the will to do so. One must hope that the world community will remain sufficiently stable to enable her to develop and consolidate the task she has begun so well. The Meiji Restoration initiated the first half of Japan's own 'cultural revolution': if the amazing creative energy her people are now displaying in every area of economic and cutltural activity can be maintained, she will be well on the way to completing the second half in much more propitious circumstances than the first, and to making a particularly varied and fascinating contribution to our evolving world culture.

(Unesco Features)

Kenneth Strong, who has lived in Japan and is married to a Japanese, is now lecturer in Japanese at the School of Oriental and African Studies, London University.

In a scene reminiscent of Breughel's "Children's Games" youngsters in this Tokyo elementary school find plenty of ways to amuse themselves during their break. Note swimming pool, football and archery facilities. Education to 18 is all but universal in modern Japan.
(Photo: Japan Times)

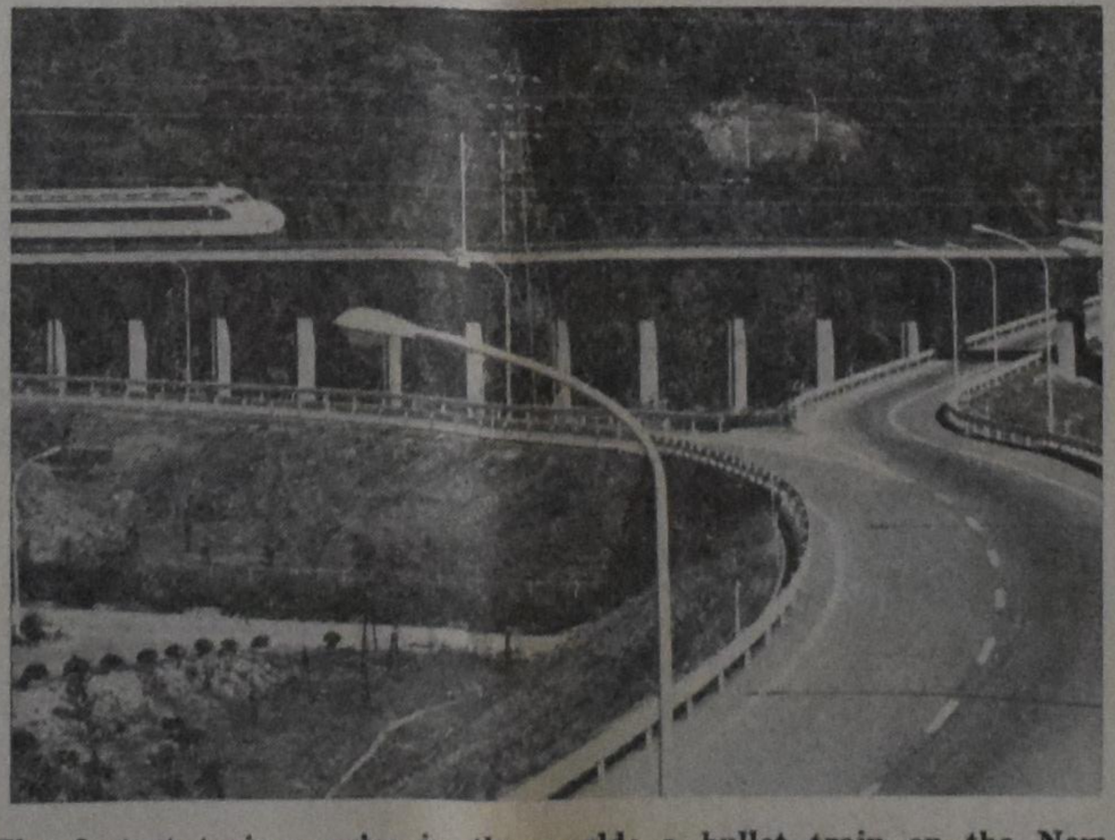

The fastest train service in the world: a bullet train on the New Tokaido Line between Tokyo and Osaka, at a point where it crosses the Tokyo - Kobe Expressway. Both railway and highway projects were assisted by loans from the World Bank.
(Photo: Unations)

Betere zorg voor Immigranten

(Can. Scene)—De Minister voor "Manpower and Immigration" (Werkverschaffing en Immigratie) Allan J. MacEachen heeft plannen aangekondigd voor een studie van de problemen en ervaringen van immigranten gedurende hun eerste jaren in Canada. De bedoeling van de studie is om de economische en sociale aanpassing van de immigranten aan het leven in Canada onder de loupe te nemen. Men zal zich hierbij voornamelijk bepalen tot immigranten die in het bedrijfsleven worden opgenomen, en dan in het bijzonder tot hun ervaringen en tot hun vermogen om zich aan het Canadese leven aan te passen.

"Mijn departement is steeds bezig met het aanbrengen van verbeteringen in de zorg voor immigranten", zei de heer MacEachen. "Wij verwelkomen immigranten, helpen hen zich aan hun nieuwe omgeving aan te passen en moedigen hen aan gebruik te maken van en bij te dragen aan de economische groei en de culturele ontwikkeling van ons land. Ondanks het feit dat we reeds een grote hoeveelheid kennis op dit gebied hebben opgedaan, is er toch steeds behoefte aan gedetailleerde voorstellen over mogelijke verbeteringen in de zorg voor immigranten".

Ieder jaar wil men 10.000 immigranten selecteren, die dan gedurende een periode van drie jaar "in het oog gehouden zullen worden". Men gaat hiermee in Januari 1969 beginnen. Om een vergelijkende studie te maken wordt tegelijkertijd een groep Canadezen (5000) aan een dergelijke studie onderworpen. De bevindingen worden niet gebaseerd op individuele ervaringen, maar op die van bepaalde groepen. De verstrekte persoonlijke inlichtingen worden volstrekt confidentieel gehouden, en worden alleen voor dit bepaalde doel gebruikt. Vragenformulieren die voor het onderzoek gebruikt worden worden in elf verschillende talen gedrukt.

THIRD REVISED PRINTING

BY GRACE THROUGH FAITH

A Synopsis of Reformed Doctrine
by Dr. Remkes Kooistra

PRICE PER COPY $1.50

Order from your bookstore or from the publishers

Guardian Publishing Company Ltd.
P.O. BOX 312, STATION B   HAMILTON, ONT. CANADA

Kerkelijk Jaaroverzicht 1968

De oecumene is het magische woord in de laatste jaren. Ook 1968 deed in dit opzicht van zich spreken. De Wereldraad der Kerken vergaderde in Uppsala, Zweden. De Gereformeerde Oecumenische Synode vergaderde in Lunteren, Holland. Belangrijke punten werden besproken. Het rassenprobleem werd vooralsnog niet opgelost. Het probleem van oorlog en vrede evenmin. Geen overeenstemming over de vrouw in het ambt.

De Geref. Oecumenische Synode is in zekere zin geen Synode. Ze kan haar besluiten niet bindend opleggen aan de deelnemende kerken. Hoogstens advies geven. Men kan dat ter harte nemen of evengoed verwerpen. Bijv. de meerderheid adviseerde tegen de vrouw in het ambt. Zeer tot ongenoegen van een deel der Geref. Kerken in Nederland. We leggen dat advies rustig naast ons, zegt de Geref. Kerk te Baarn, die inmiddels het aantal vrouwelijke ambtsdragers tot tien heeft vermeerderd. En op meer plaatsen neemt dat toe. Er was een dringend verzoek (nog) niet tot de Wereldraad der Kerken toe te treden, waaraan een groot deel der Geref. Kerken in Nederland graag morgen wil deelnemen. We zien dus dat zelfs in de kleine kring der kerken van de Geref. Oecumenische Synode zoveel verschil van opvatting zich openbaart. Wat kan men dan verwachten in een groot lichaam als de Wereldraad der Kerken.

De Kerken hier zijn nog vrijwel aan de conservatieve kant. De Chr. Ref. Church voelt voorlopig nog weinig voor de Wereldraad. Zelfs de voorstanders (in minderheid) willen ook vooreerst geen aansluiting.

De Reformed Church is wel aangesloten doch ook dit jaar werd weer een poging gedaan om de aansluiting ongedaan te maken; evenwel was hier ook geen meerderheid voor. De Free Chr. Ref. Church is tegen de Wereldraad, evenals de Can. Ref. Church.

Er komt meer toenadering tot Rome, althans meer begrip. En hoewel het hier nog niet zover is als in Nederland, komt hier toch ook meer contact, hoewel er in onze diverse kerken nog niet veel van is te merken. Ds. Haverkamp van Grand Rapids — redacteur van De Wachter — gaf juist het bericht door dat de R.K. aldaar de Bijbelse geschiedenisboekjes der Chr. Ref. Church uitermate geschikt achten voor de R.K. jeugd.

Rome staat evenzo voor grote problemen en er komt meer verzet tegen de overheersende macht van het Pausdom. Het aantal priesters dat het ambt neerlegt is de laatste jaren ontzettend groot.

De fusie tussen de United Church en de Anglican Church loopt nog niet hard. Een deel der Anglicans richt zich meer op nader contact met de R.K. kerk. Het eenheidsdoel schijnt bij het gewone kerkvolk nog niet erg te leven. En dat moet eerst komen wil er volledige eenheid ontstaan.

Hoe het kerkelijk leven onzer immigrantenkerken verliep in 1968 laten we hieronder volgen.

DE CHRISTIAN REFORMED CHURCH

De Generale Synode te Grand Rapids besloot in haar vergadering om de verklaring 1908 niet langer te handhaven en deze besluiten terzijde te stellen. Enkele classes in Canada hadden dit voorstel ingediend, omdat de terzijdestelling tot betere samenspreking zou leiden met de Canadian Reformed Churches en eventueel met de Free Christian Reformed Church. Zo men weet was 1908 altijd een zaak die verdeeldheid opriep, hoewel 1905 in Nederland meer in het geding was dan 1908 hier in Amerika ooit geweest. Het leefde hier niet en zoals Ds. Nederlof van Bellflower zeide op de Synode der Christelijk Gereformeerde Kerken in Nederland: "Ik heb hier nog nooit een voorstander ontmoet (van de leer of denkend in de richting der veronderstelde wedergeboorte)."

De deputaten, belast met de samenspreking met de Canadian Reformed Churches, ontvingen de opdracht dit gesprek voort te zetten.

De verschillende classes in Canada kwamen te Winnipeg bijeen in wat men noemt de Canadian Council. Hier werd een begin gemaakt om de meer Canadese zaken te behandelen, zoals contact met de Overheid en Missions.

De gestadige groei der kerken blijkt uit het stichten van nieuwe gemeenten te London, Ont., Edmonton, Alta. en Abbotsford, B.C. Of de laatste gemeente al dan niet georganiseerd is in 1968 is schrijver dezes tot heden niet bekend. Het aantal gemeenten in Canada bedraagt 158.

Ook 1968 gaf een beeld van wisselende herders in de gemeenten:

Revs. W. Drijfhout van Oskaloosa, Iowa naar Barrhead-Westlock, Alta.

J. A. Quartel van Hamilton, Ont. naar Listowel, Ont.

J. de Jong van New Holland, S.D. naar Essex, Ont.

J. Van Hemert van Edson, Alta. naar Langley, B.C.

C. Tuininga van Telkwa, B.C. naar Winnipeg, Man.

P. L. Van Katwijk van Stratford, Ont. naar Kitchener, Ont.

J. D. Hellinga van St. Catharines, Ont. naar Grand Rapids, Mich.

D. Pierik van Alberni, B.C. naar Burnaby, B.C.

J. Huizenga van Harrison, S.D. naar Edson, Alta.

C. Vriend van Hamilton, Ont. naar La Combe, Alta.

C. Fennema van Port Arthur, Ont. naar Brampton II, Ont.

C. de Bree van Brooks, Alta. naar Agassiz, B.C.

H. A. Venema van Edmonton, Alta. naar Grand Rapids, Mich.

J. G. Groen van Kentville, N.S. naar Owen Sound, Ont.

J. A. Botteng van Vancouver, B.C. naar New Holland, S.D.

E. Holkeboer van Home Missionary tot eigen predikant, Stoney Plain, Alta.

D. Kwantes van Windsor, Ont. naar Japan als Missionary.

N. B. Knoppers van Montreal, Que. naar El Paso, Texas.

J. W. Postman van Winnipeg, Man. naar Edmonton, Alta.

J. W. Jongsma van Haney, B.C. naar Edmonton, Alta.

J. C. VanderStelt van de ARSS naar Dordt College, Sioux Center.

Naar Nederland vertrokken tijdelijk of voorgoed:

J. H. Hofland van Owen Sound, Ont. naar Rijsoord, Z.H.

J. G. Kunst van Langley, B.C. naar Delft, Z.H.

J. C. de Moor van Saskatoon, Sask. naar Hillegersberg, Z.H.

Met emeritaat gingen: Rev. M. Dornbush, Home Missionary van Charlottetown, P.E.I. en New Glasgow, N.S.; N. Beute van La Combe, Alta., J. Zwaanstra van Burnaby, B.C., en G. J. VanderZiel van Granum, Alta. Eveneens Rev. C. Witt van East Palmeyra, N.J., die voorheen de kerk van Trenton diende.

Rev. M. N. Greydanus van Medicine Hat, Alta. werd beroepen door Toronto om te werken onder de studerende jeugd van de Universiteiten te Toronto en Hamilton.

Rev. H. Wittenbosch, Seamen chaplain te Montreal, ontving een benoeming van het gouvernement om te dienen als strafgevangenispredikant te Montreal. Ds. Wittenbosch meende echter te moeten blijven als chaplain voor de zeevarenden.

Rev. J. K. Van Baalen, die de kerk van Edmonton, Alta. enkele jaren diende, werd bevorderd tot Heerlijkheid.

Rev. C. P. Boodt, emeritus-predikant van Wallaceburg, ging over tot een andere staat des levens, zoals men dat in Nederland placht te zeggen.

Van de beroepbare candidaten in 1968 kwamen er acht naar Canada, n.l.:

A. den Haan naar Charlottetown, P.E.I.

A. Dreise naar Cornwall, Ont.

A. Groen naar Dresden, Ont.

J. Kerssies naar Dunnville, Ont.

J. Klumpenhouwer naar Kemptville, Ont.

W. Praamsma naar Stratford, Ont.

P. R. Schoon naar Forest, Ont.

J. Dykstra naar Chilliwack, B.C.

Nieuwe kerkgebouwen werden in gebruik genomen te Chatham, Ont. (Grace), Aylmer, Ont., Grimsby, Ont. en Prince George, B.C. Wellandport bouwde meer vergaderruimte en First Chatham, Ont. is bezig met vernieuwing. Brandon, Man. bouwde een wayside chapel in de omgeving. Vancouver denkt over een seamen chaplain.

De kerken van Toronto wensen een evangelisatiepredikant.

In de voorjaarsvloed geraakte het kerkgebouw te Wallaceburg, Ont. onder water en werd nogal wat schade toegebracht.

DE REFORMED CHURCH

De Reformed Church staat voor grote beslissingen in verband met de voorstellen tot fusie met de Presbyterian Church (Southern) in Noord-Amerika. Reeds enkele jaren zijn onderhandelingen gaande. In de Reformed Church is nogal wat oppositie en waar de classes en de afzonderlijke kerken nu moeten beraadslagen, staat het nog erg te bezien of de tweederde meerderheid zal worden behaald. Ook in Canada zijn aparte classisvergaderingen belegd om deze zaak door te spreken. Ook hier ontmoette men voor- en tegenstanders. Op verschillende punten is nogal verschil, bijv. het diakenambt, dat bij de nieuwe fusie zal verdwijnen. De diaken zal daar terug te vinden zijn als ouderling met speciale opdracht op het terrein der barmhartigheid. Rev. Hoogerwaard in een zeer lezenswaardig artikel in de Pioneer meent dat zo het ambt van diaken heel wat beter in overeenstemming met de Bijbel komt. Wie Handelingen leest ziet daar dat de diakenen vol des Heiligen Geestes waren en ook het Woord bedienden. Waar bij eventuele fusie de gemeenten een jaar lang het recht krijgen om zich aan het nieuwe kerkverband te onttrekken, volgen we de ontwikkeling met grote interesse.

Van een werken in de richting der Chr. Ref. Church horen we niets. De verhouding tussen beide kerken is vrij goed. Over en weer zijn vertegenwoordigers op de classisvergadering aanwezig. Ook gebeurt het nogal eens dat een Chr. Ref. predikant uithelpt in de voorziening der Woordsbediening.

In een kerkengroep van 31 gemeenten is de verandering niet zo bijzonder groot.

Rev. V. W. Ebert van Kalamazoo, Mich. naar Hamilton, Ont.

Rev. J. Dykstra van London, Ont. naar Steen, Minn.

Rev. Ainsworth naar Monarch, Alta.

Cand. C. Turkstra naar London, Ont.

Rev. H. J. Boekhoven van St. Catharines, Ont. naar Grand Rapids, Mich.

Rev. C. Van Farowe van Leamington, Ont. ging met emeritaat.

De Ref. Church verleent ook haar medewerking aan Salem tot het stichten van een Chr. Hospital voor Geesteszieken.

1969 wordt een belangrijk jaar voor de Ref Church: al of niet verenigen met de Presb. Church U.S.A. Rev. Jerome de Jong schreef vorig jaar in the Missionary Monthly: "Ik hoop ten zeerste dat de Reformed Church niet haar eigen doodvonnis zal tekenen: Er is nog leven genoeg in de Kerk om op haar eigen benen te staan."

DE FREE AND OLD CHRISTIAN REFORMED CHURCH

Deze kleine groep van dertien gemeenten, waarvan drie in de U.S.A., ontwikkelt zich rustig.

Het predikantenkorps werd versterkt door de komst van Ds. J. Keuning van Veenendaal naar de gemeente van Hamilton, Ont.

Candidaat C. Pronk nam het beroep Aldergrove - Pitt Meadows, B.C. aan en heeft zijn arbeid aldaar reeds aangevangen.

Droefheid was er in de Kerken en in Toronto in 't bijzonder toen Ds. C. Noordegraaf zijn arbeid niet kon voortzetten wegens ernstige ziekte. Dit noopte tot aanvragen van emeritaat. Dit werd eervol verleend met ingang van 1 jan. 1969. Evenwel, de ziekte verergerde en zondag 15 dec. ging Ds. Noordegraaf de eeuwige rust in. Op 19 dec. werd hij begraven onder grote belangstelling. Ds. C. Hegeman van de Neth. Ref. Congregation schrijft: "Ik had het gevoel dat we een Koningskind begraven hadden."

De gemeente West Flamboro, Ont. met haar voorganger Ds. J. Hamstra zijn nu geheel in het kerkverband opgenomen.

Er was een streven in de kerken om te komen tot een gemeenschappelijke naam voor de kerken. In Canada is het de Free Chr. Ref. Church, in de States de Old Chr. Ref. Church of the Free Ref. Church. De laatstgehouden Synode heeft een voorstel aangenomen om de naam the Free Reformed Church of North America te aanvaarden. Dit voorstel gaat terug naar de kerken en classes en men hoopt dat het mogelijk is op de volgende Synode deze naam officieel vast te stellen.

Er was een verzoek van de Presbyterian Reformed Church in Canada om tot samenspreking te komen. Er zijn drie gemeenten in Canada, de gemeenten Lohalsh en Chesley, Ont. hebben als voorganger Rev. Quincy Caldwell en de gemeente Toronto heeft als voorganger Rev. G. Hamstra (zoon van Rev. J. Hamstra). Dit voorstel werd tot verdere behandeling aan de daarvoor bestemde commissie overgedragen.

De gemeente Clifton, N.J. vroeg om te trachten meerdere contacten te leggen met andere gemeenten.

Prof. Oosterhoff van Apeldoorn bezocht Canada en was op de Kerkedag te London, Ont. aanwezig.

Ds. Tamminga vertegenwoordigde de kerken op de laatste Synode van de Christelijke Geref. Kerken in Nederland.

Ook Ds. Nederlof van de Chr. Ref. Church was daar aanwezig en vroeg namens de kerken om tot volledige correspondentie te komen, vooral nu de besluiten van 1908 waren teruggenomen. Op dit moment weten we nog niet hoe de Chr. Geref. Kerken hierop hebben gereageerd.

Op verschillend terrein is er een goede samenwerking met de Chr. Ref. Church.

DE CANADIAN REFORMED CHURCHES

De Canadian Ref. Church telt 24 gemeenten waarvan één in de U.S.A. 1968 was een belangrijk jaar voor deze kerken Het was een Synodejaar. De Synode werd gehouden te Orangeville, Ont. Het besluit werd daar genomen om in 1969 een eigen opleiding tot de dienst des Woords te stichten.

Professors en lectoren werden benoemd en men hoopt september 1969 hun seminarie te openen, hoogstwaarschijnlijk te Guelph, Ont. Voorkeur werd gegeven aan een plaats waar ook reeds een universiteit gevestigd is. (Voor meer details zie onder Kerknieuws.).) Droefheid was er over het heengaan van Ds. Pieffers, emeritus predikant te Coaldale, Alta., die overleed te Neerlandia, welke kleine gemeente hij diende na zijn emeritaat.

Een grote ontroering ging door de kerken toen het onverwachte bericht kwam van het overlijden van Ds. J. T. van Popta van Cloverdale, B.C., kort na een operatie. De Synode van Orangeville had hem juist benoemd als Professor aan het seminarie. Ook hier zien we weer dat Gods wegen anders zijn dan de onze.

Uit Nederland kwam over Ds. M. Van der Wel van Sneek, die de kerken Watford en London dient. Orangeville zal weldra in Ds. C. Olij van Bruchterveld een eigen predikant hebben.

Waar de Ontario kerken in Ds. H. Knigge hun zendeling hebben op Nieuw Guinea, zo zijn de Westerse classes bezig een zendeling te zoeken om vermoedelijk naar Brazilië te zenden.

Met de Orthodox Presbyterian Church in de U.S.A. heeft men contact en ook met de Chr. Ref. Church is er voortdurend bespreking.

Hoewel er op de Orangeville Synode nogal bezwaren kwamen, zo is toch weer een commissie benoemd om de besprekingen voort te zetten.

We wachten rustig af, denkende aan wat Ds. K. Hart eens opmerkte: "Een broedende kip moet je niet storen."

THE NETH. REF. CONGREGATION

Hiervan is niet veel nieuws te melden. De gemeente Norwich, Ont., predikant Ds. L. Kieboom, opende een nieuw kerkgebouw.

Ds. G. Zwerus van Slikkerveer, Ned., die de gemeente Norwich enkele jaren diende, overleed enkele maanden terug.

St. Catharines ontving in Ds. M. Heerschap haar eigen predikant. We hopen binnenkort de gegevens te hebben om een overzicht over deze kerken, in Nederland bekend als de Geref. Gemeenten, te geven.

Conflicten in de gemeenten — de zaak Steenblok — leidde ook hier tot scheuring, zodat er te Chilliwack, B.C. en Lethbridge, Alta. ook zelfstandige gemeenten zijn ontstaan die zich de Neth. Ref. Congregation in Nederland en N.-Amerika noemden. Ds. F. Mallan van Gouda heeft hier enkele perioden gewerkt en hier en daar het Woord bediend.

Zo hebben we de verschillende kerken weer laten passeren in hun wel en hun wee.

Ondanks vele verschillen toch de boodschap brengen van zonde en genade. Blijve dit de boodschap ook voor het nieuwe jaar.

A. Bisschop.

December 1968.

REEDS VOOR DE GEBOORTE VAN PRINS MAURITS: VADERROL VOOR PIETER

Op het landgoed van Het Loo springen, dartel en schuw als ze zijn, twee jonge herten. Sinds een half jaar zijn ze daar al, nadat Mr. Pieter van Vollenhoven er een vond op een voedersplaats voor wilde zwijnen. In de wetenschap dat het diertje zeker ten prooi zou vallen aan de evers nam hij het op om het thuis te verzorgen. Vanaf die tijd is het kalfje het middelpunt van de belangstelling geweest op Het Loo, want het verzorgen van het jong betekende in de eerste plaats voeden. Elke twee uur kreeg "Folies", zo genoemd door de heer van Vollenhoven, de fles, overdag, maar ook 's nachts. Met eindeloos geduld en veel liefde heeft Pieter van Vollenhoven zich van die taak gekweten. Toen korte tijd later in het kroondomein door jachtopzieners een jonge bok werd gevonden, die door jongens werd achtergelaten toen ze ontdekt waren op hun strooptocht, vond die bijna als vanzelfsprekend ook een "thuis" op Het Loo. Prinses Margriet, die, ondanks het feit dat ze prins Maurits geheel zelf verzorgd, haar man helpt bij de verzorging van de beide dieren, noemde hem "Donald". Prinses Margriet en de heer van Vollenhoven hebben het de dieren, nu al zes maanden lang, aan niets laten ontbreken. Binnen de omheining die speciaal voor hen is opgetrokken eten Folies en Donald uit de hand van hun baas en bazin en laten zich gewillig strelen en liefkozen. De teckel Tekko Take van Margriet en Pieter heeft in hen zelfs geen indringer in zijn domein gezien en deelt in de gunsten. Wie weet zullen Folies en Donald als zij eens de volledige vrijheid hebben herkregen, terugkeren naar Het Loo. Men zegt dat herten hun jongen komen tonen aan hen door wie ze zelf werden grootgebracht. Eén ding is in ieder geval zeker: Bij ouders die zulk een liefde voor het dier aan de dag leggen, zal het prins Maurits in de toekomst zeker niet aan speelmakkertjes ontbreken.

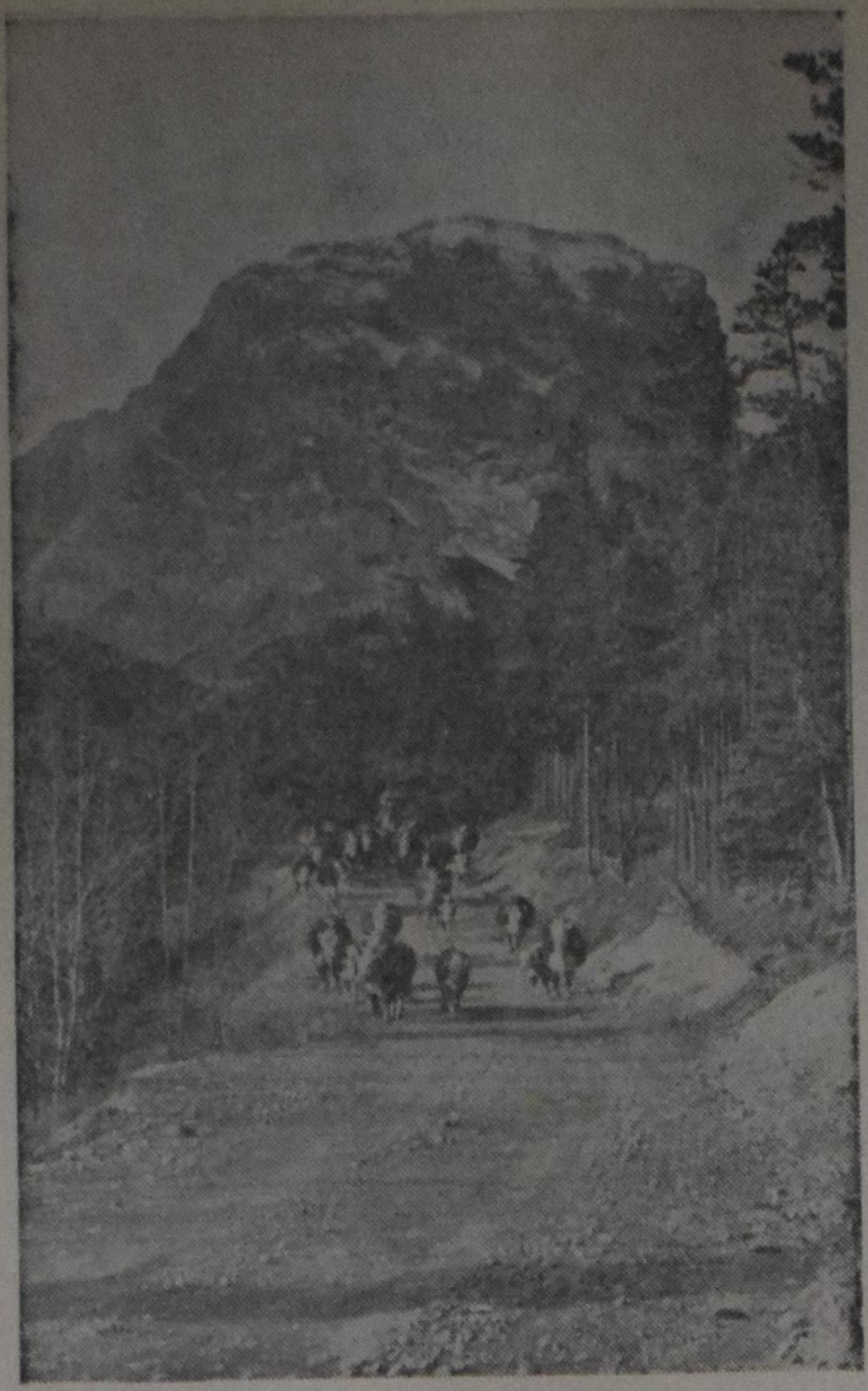

Above: Cattle are driven to winter range from the foothills, Sheep River, Alberta.

PHOTOGRAPHS BY THE NATIONAL FILM BOARD OF CANADA

Cowboys ride herd during the annual roundup in western Canada.

Canadian Cowboys Drive Herds to Winter Ranges

Below: Cattle cross the South Sheep Creek, Alberta, during the final drive to the home ranges.

Below: Young Gary Thomson warms his toes during break in a long day's chilly ride.

When the snow-heavy winds of winter come whistling down from the craggy mountain peaks to the north and west, Canada's ranchers—fathers, sons and hired hands—saddle up their tough wiry horses and head out on the annual cattle roundup. Dressed in traditional, but practical, cowboy clothing they ride long days from sunrise to sunset into the wild foothills of the Rocky Mountains. Here, where herds of cattle thousands strong have spent the summer feeding in isolated splendor far from man's abode, the cattlemen round up the steers, cows and calves before driving them down the long trails leading to the winter ranges adjacent to the homestead ranches. Usually a cooperative operation between several ranching families, the cowboys, after days of roundup and trail driving, eventually drive the big herd to the holdup field. Here they go to work on their sure-footed, nimble quarter horses, working the packed throng of lowing cattle to cut out the various brands. Then as each owner starts the final drive home the re-riders set off, back up the chilly trail once more, onto the very slopes of the distant mountains themselves, in one last search for the strays which have wandered far afield. But as winter sets its full force across the land, Canada's cowboy cattle roundup is finally over for another year and the herds rest safe on the homestead range.

— *John Ough.*

Below: Part of herd is driven out of the forest reserve.

Below: Cowboys rope steers to check brands in the ranch corral.

FROM THE BOOKSHELF

From Pluralism to Collectivism

The Development of Harold Laski's Political Thought,
by Bernard Zylstra.
Assen.
Van Gorcum & Comp. N.V.,
1968

INTRODUCTION:

Under review is an important work on the life of Harold Laski (1893-1950) by Bernard Zylstra, lecturer at the A.A.C.S.'s Institute of Christian Studies in Toronto. Zylstra's significant study is an excellent contribution to understanding one of this century's outstanding political theorist, the big prophet for British socialists and also for many American liberals. It is a thorough piece of work based on many years of extensive research and a wide range of reading. Although the subject matter is complex and abstract, the material is well organized. The study is also very well written — compact, clear, and precise. We wish to congratulate him upon this great achievement for which he was honored with a doctor's degree from the Free University in Amsterdam. At this University he was a studen of Prof. Dr. H. Dooyeweerd, one of the world's leading legal scholars and an outstanding Christian philosopher. Dooyeweerd's Christian perspective has not hindered, but greatly enhanced Zylstra's understanding of Laski's humanism as the "key to the *unity* of Laski's thought" (p. 191). Although an ardent foe of Christianity, Laski was deeply religious, searching for a new universal religion, the new humanism of socialism, on which the society of the future is to be founded (pp. 175-85).

CONTENT OF STUDY:

Zylstra's study "deals with the evolution of Harold Joseph Laski's political thought." He emphasizes, however, "the first fifteen years of Laski's academic career (1915-1930). It is my conviction, namely, that Laski made a signal contribution to an understanding of the nature of the state during these early years." The last decades of Laski's life, therefore, are "interpreted as a process of radicalization of themes that were present in his conception at a much earlier date." (pp. 1-3).

This does not mean that the author looked for short cuts. Rather, he attempts the necessary broad setting for the development of Laski's ideas. This leads him to an excursion into the history of modern political theory (16th-20th century), in particular with reference to the concept of Sovereignty — as it developed from Bodin to Laski's teachers. Laski rejected the idea of sovereignty; that is, the state as the only absolute and supreme authority (Chapter one). In the following chapter, Zylstra searches for the foundations of Laski's pluralism. He traces the influence of German, French, and American pluralist thinkers. His stay in Canada and America (1912-20) greatly encouraged him in developing his theory of pluralism (pp. 50-51). The author succeeds very well in the difficult attempt to discover the historical roots of state-sovereignty and foundations of pluralism. Even though Zylstra points out Laski's indebtedness to such Americans as Holmes, Cohen, James, Lippman, and Dewey, it seems that he has made no attempt to trace a possible connection, if any, between Laski and Arthur Bentley. Bentley, in *The Process of Government* (1908), lays the ground work for political scientists to study the plurality of groups in modern society.

In the third chapter, the author deals with the content and meaning which Laski gave to the "pluralist state", a state which has to share authority with other societal institutions and associations — as distinct from the "sovereign state." Pluralism implies a separation of *and sharing* of powers, not only between levels of government (territorial federalism) but also sharing powers between say government, church, and labour unions (functional federalism, pp. 66-85). In this connection, Zylstra deals with the problem of the power and purpose of the pluralist state, and he makes this interesting observation:

> Since sovereignty and power were so closely linked in the conceptions which Laski rejected, one would expect that he might subject the notion of power itself to a fundamental critique. He does not do this, for to him power is a neutral factor in the social process, requiring quantitative analysis only (p. 67).

The problem of the relationship between power and purpose of the state has been present in Western political thought since Aristotle through the present. This problem does not exist in isolation, but in relation to Laski's humanistic perspective, "viz., that of an evolutionary framework, of experimental pragmatism, of theological structure, and, lastly, of socialized utilitarianism" (pp: 67-72). This religious perspective also conditions Laski's commitment to freedom, equality, natural rights, and revolution (pp. 86-91).

Even though, Laski's pluralist theory was a significant contribution, it did not bring him peace of mind, because it provided him with no permanent solution to the problem of *shared* power and purpose of state and society. An important shift takes place. He begins to restore the state to the role of primacy: concerned with the "whole", that it is a "community of communities", "the *ultimate source of decision.*" The state becomes a "public service corporation" (pp. 95-102). According to Zylstra, this is a most significant shift, a shift away from pluralism to collectivism. This shift is also reflected in Laski's definitions of liberty, equality, and poverty (114-121). Zylstra writes, for example: "*his view of property is now conditioned by an acceptance of the primacy of the community*, so that he feels free to subject earlier individualistic theories of property to a critique" (p. 117). As a matter of fact, Laski "re-introduces the concept of sovereignty apparently as a legitimate notion" (p. 123). According to the author, Laski is dangerously close to the concept of the general, sovereign will of the state to which the individual citizen could not legitimately object to "*since he himself had willed it*" (p. 126).

These thoughts are written in Laski's major work, *A Grammar of Politics* (1925). According to Zylstra:

> "In this major publication he gave shape and form to his political theory as well as to his political *credo*. He presented a 'political philosophy' of socialism. It is my conviction that Laski's contribution to political theory lies mainly in the period climaxed by the publication of the *Grammar*. During this period his publications were largely devoted to one central problem of political speculation: the nature and foundation of the state." (p. 127)

The latter decades (1930-50) were mainly a deepening of his collectivism in a time troubled by totalitarian systems. (chapter five). Zylstra makes this important **observation:**

> At the outset it must be clear that there is no sudden break in the evolution of Laski's thought. His fundamental pretheoretical perspective remains, but within the confines of that perspective there is a constant shift of emphasis so that certain elements indeed were present in his thought at the very beginning of his career assume a more central significance as the years go by while certain different aspects of his thought recede to the background. This evolution can be looked upon as *a process of radicalization*. (p. 128)

It is an evolution within scientific socialism, a shift from the socialism of the Fabians to the socialism of Marx and Engels. Perhaps, also a shift from British "national" socialism to international socialism, to the establishment of international order (pp. 128-56). The society of the future will be founded on the new value system of socialism by means of revolutionary change (pp. 156-190).

The last chapter contains a brief appraisal of Laski's thought. Zylstra, wisely, limits himself to two main issues: 1) Laski's idea of an equality as a political norm, and 2) the nature of the state. According to the author, "equality cannot, *without qualifying reservations*, be used as a norm for statelife" (p. 196). With respect to the problem of the state, Zylstra believes that Laski did not sufficiently account for the nature of the state during his early phase and the shortcomings of "his pluralism go a long way towards explaining the shift to collectivism" (p. 201). "He was not in a position to delineate the specific character of the state in distinction from the nature of non-political social structures" (p. 205). Laski subjected the purpose (and power) of the state (and non-political spheres) to a moral and/or economic norm, mixing (-up) politics and ethics. As such he could arrive only at a *quantitative* pluralism, a difference of *degree* between state and school, government and management. The alternative, according to Zylstra, is *qualitative* pluralism as developed by his master-teacher, Prof. Dooyeweerd, and others at the Free University. He presents a concise survey of the philosophy of the Cosmonomic Idea as developed by Dooyeweerd. The main point of Dooyeweerd's so-called qualitative pluralism is well summarized in proposition no. 6 of his dissertation, which reads:

> "A well-founded theory of social pluralism presupposes an insight into the normative structural principles of the different societal relationships. Without such insights the notions of equality, authority, freedom, and democracy lose their particular context.

Concretely, this means that the power and purpose of the state must be subjected to the *public-legal norm*. According to Zylstra, Laski on occasion seems to come close to this criterion, especially when he deals with the claims of the state upon the citizen and the citizens claim upon the state. "If the term 'moral' were replaced by 'juridical' and 'ethics' by 'justice' one could say that Laski here displayed an insight into the normative structure of the state, properly balancing 'might' with 'right' (p. 98)." I whole-heartedly agree

Continued on page 10

THE WORLD AROUND US

THE ARABS

Since the Six Day war came to a conclusion more than eighteen months ago a great number of ideas have been put forward on how peace can be restored in the troubled Middle East. But all suggestions have come to nought because Israel is unwilling to give up the West Bank territory it captured during that war, and the Arabs insist that this must be done. As time progresses, it is becoming increasingly difficult for the two sides to come to an understanding, and to a large extend this is due to the division within the ranks of the Arabs. At present the Arabs can be divided in three categories: the governments of the Arab nations surrounding Israel, the Arabs living in Israelian occupied terriory, and the fedayeen movement. The latter are guerilla groups which operate from neighbouring territories and constantly raid Israel. Their operations include planting mines in roads, putting cars or trucks filled with explosives in market places, attacking isolated farm houses, or ambushing small Israeli patrols. On the whole they are not connected with nor supported by the governments of the Arab nations, but have so much popular support that they can operate in daylight, have large training camps, and extensive recruiting drives in Arab countries without the governments interfering because of fear of public reaction to such a move.

The fedayeen's frankly stated objective is to end Israel as a nation and to return Palestine to the Arabs. Their propoganda pictures the Israeli government as a despotic regime that tortures and kills the Arabs remaining under Israeli rule. With this attitude facing them, Israel is obviously unwilling to come to the conference table and sit down to negotiate a peace, especially since the fedayeen groups have stated all along that they will continue their activities regardless of whether a peace is made with the Arab governments or not.

This situation also makes life more difficult for those Arabs who have elected to remain in their homes when Israel conquered their territory. These Arabs do not see Israel as a friend and saviour, and they do levy complaints against the Jews, such as economic discrimination, land expropiation, and the inadequacy of compensation. But when questioned about alleged Israeli atricities, they all deny that this is taking place. One Bedouin sheikh stated, "The only people who ever and in any sense need to fear the Israelis are those involved with the Al Fatah (the largest fedayeen group). Other than that, not a single hair is missing from an Arab head because of an Israeli hand." Another sheikh, Mohammed Ali el-Ja'bari, mayor of Hebron stated emphatically that no Israeli atrocities had taken place to his knowledge and that the Israeli army from the first day on had behaved very correctly. In fact, all the Arabs living in the West Bank area seem unafraid, natural and relaxed. And why should they not be? Their autonomy is virtually total. The civil service in the occupied areas consists of about 10,000 men; the entire Israeli occupation administration consists of about 200. The people come and go as they please and are encouraged to tour Israel. Effective wages have risen substantially, and previously unknown social services have been introduced.

The Arabs living the West Bank are well aware of these advantages, but they also feel that these social, economic and educational advantages are not enough. They still feel that they are not living in THEIR state; Israel has not accepted them as they accept Jewish immigrants from other parts of the world. Some of the Arab leaders feel that this situation may be rectified with time, that eventually the two cultures can blend together so closely that they can both consider the country to be their homeland. This will take time of course, it will also mean that the Arab nations and Israel will have to settle their differences, and settle them without outside interference. The great powers have not actively interfered in the situation yet, but Russia has supplied the Arab nations with millions worth of armaments, thus making them more belligerent. And it may even be possible that an understanding could be reached with the Arab governments, if they were free to act as they saw fit in the present situation. These governments, however, are now the prisoners of their own propaganda of the past two decades. They have told their people so often that Israel should be driven into the sea and Palestine returned to the Arabs, that they now can not come to the conference table willing to grant Israel her territorial independence without losing face with their own people.

Much of this pressure is exerted by the fedayeen groups. In November, for instance, King Husein of Jordan clapped a tight curfew on Amman, his capital when gunfire broke out in parts of the city. His Bedouin soldiers captured a number of men belonging to one fedayeen group and attacked its base camp outside the city. The fedayeen leaders promptly called up 7000 armed followers and announced they would march into Amman. The attack did not take place; instead a conference was held with Hussein and the King was forced to lift the curfew and allow the fedayeen freedom of movement throughout Jordan. When the ruler of Jordan can be subjected to such pressures, and be forced to grant such concessions, it is obvious that Hussein could never come to the peace table with Israel and give in on points which are opposed to fedayeen interests. This group of terrorists thus effectively forestalls any peace conference between the warring nations.

The fedayeen draw most of their strength from the Palestinian refugees, now about 1,500,000 strong, who for 20 years have been a scattered and forlorn people without a country. The majority of them lost their land and homes when Israel was formed in 1948, and since then they have lived in camps and have been pawns in Arab politics. Their number was increased by about 350,000 after the June war by refugees who fled the Israeli occupied territories. They have nothing to lose and their sole purpose in life is to take the Palestinian lands back from the Israelis. If it will not come in their time, it will come in their children's or grandchildren's time. They do not feel obligated to Nasser or any other Arab leader, are not interested in the U.N. peacekeeping efforts (although the U.N. agencies have supplied food for their camps for 20 years now), and are an extremely fertile recruiting ground for the fedayeen groups.

Estimates on the number of fedayeens begin at 10,000 and go up. Between the Gulf of Aqaba and the Sea of Galilee there are at least 50 fedayeen bases, as well as a dozen underground hospitals and supply depots, as well as training camps for 'tiger cubs' — refugee children who are taught the art of guerilla war beginning at age eight. The guerillas provide an outlet for the fierce Arab resentment of Israel and give an awakened sense of pride to a people accustomed to decades of defeat. Arab businessmen buy weapons abroad and give them to the guerillas, donations come in from thousands of Arabs all through the Middle East and those abroad; the wife of Saudi Arabia's King Feisal sent $4,500, and contributions come in from the Saudi and Kuwait governments. The guerillas are well supplied with weapons, most of them picked up from the battlefields in the desert after the June war. Caches of high explosives are hidden all through the desert, and can be picked up by bands on their way to a raid in Israeli territory. To date the fedayeens have staged some 1,000 raids and killed or wounded some 900 Israelis. The cost has been high, however. The Israelis claim to have killed or captured 2,650 fedayeen since the war.

It is understandable that in such an atmosphere and with such attitudes there can be no productive discussion on peace between the Israelis and the Arabs.

J. J. Bout.

Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

THE SECOND SERIES OF PROBLEMS IN JANUARY

No. 334
Author: Dr. W. Maszmann
Black: 3 pieces

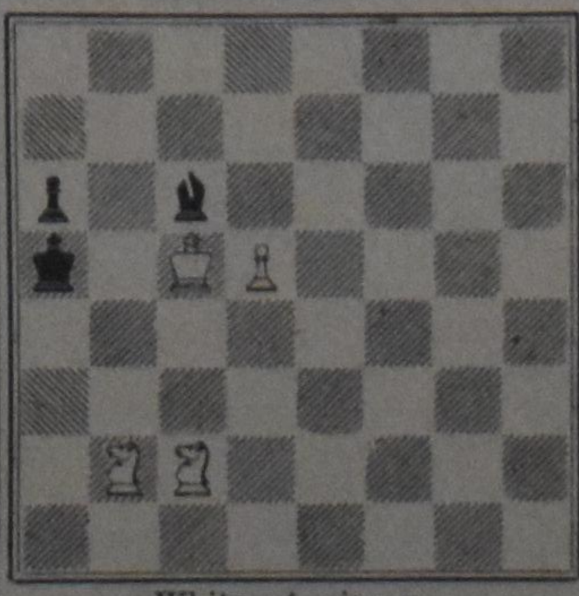

White: 4 pieces

White to play and mate in three moves. 3 points

No. 335
Author: E. Letzen
Black: 5 pieces

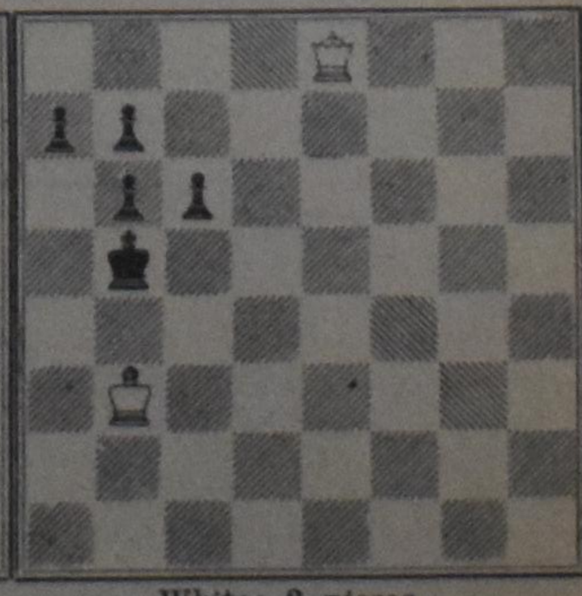

White: 2 pieces

White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. In this second series we offer two miniatures, each one of them consisting of not more than 7 pieces. Often a miniature is more difficult than one with over 20 pieces on the diagram.
2. No. 334 proves that it is very hard to make a good problem with so little material. The solution will probably cost you much time. But it certainly will give real satisfaction. Full solution again, please.
3. No. 335 is much easier. The army of paws will provide variations, but of course, you should find the keymove first and you don't need to write down more than only that move.
4. Solutions of the January problems should be sent to the editor personally not later than the 20th of February (postmarked). People outside of Ontario have longer time, till the 25th of the same month.

Dr. ROBERT McCLURE NEW MODERATOR OF THE UNITED CHURCH OF CANADA

The 23rd General Assembly of the United Church of Canada held in Kingston, Ontario made the headlines when Dr. Robert McClure was elected as the new moderator. This was the first time that a layman has been chosen as the leader of the United Church. When one thinks of a moderator of a denomination, or a president of a synod, one thinks of a person who has dedicated his life to theological studies and to the proclamation of the gospel of Jesus Christ. Here, however, we find someone who has devoted his life to medicine, specializing in orthopaedics and leprosy. This is very wonderful and he being the son of a medical missionary who is in China. It would be hard to find someone else who has been involved in and surrounded with medical missionary work as long as Dr. McClure. Though but sixty-eight years old, he has already had forty-five years of medical experience in countries such as China, handling a fleet of ambulances on the Burma Road, four years with the Arabs in the Gaza strip, and he has headed the Ratlam Christian Hospital in India for fourteen years. (1) Besides being a hospital administrator he performed over a thousand operations a year, "ranging from brain surgery to wart removals." (2) No doubt, he had to do much improvising on his instruments and techniques, and his working conditions were less efficient than what we would find in our modern Canadian hospitals. All this required utmost patience and extra skill and tolerance to work for such a length of time, and, therefore, no one deserves a retirement as much as Dr. McClure.

Instead, Dr. McClure faces a completely different role in life from which he has been accustomed. The Canadian public began to take notice of him several years ago when a T.V. programme was shown concerning his medical work in India. Since his election as moderator, he has been interviewed on the C.B.C. networkbroadcasts and by a Toronto journalist and author, Allan Spraggatt. Now that he has been elected as the "spiritual leader" of the church, one wonders what his beliefs are. Dr. McClure describes himself as a "foxhole Christian, not an office Christian." (3) From what he plans to do for the next few years, he appears to be a man of action rather than one bogged down with all kinds of office work. The question is, What does he actually believe? To him, God reveals Himself in "a piece of bread given to a hungry child," (4) and "in the form of an orthopaedic department in a rehabilitation centre." (5) In his broadcast interview, he was very hesitant to say what he believed about heaven, hell and immortality. Resurrection to him means the continuity of the spirit from generation to generation. (6) No reference was made to Jesus Christ in this interview. Dr. McClure very strongly supports church union, i.e., union of the United Church with the Anglican Church. "Denominationalism is all out of date, and he hopes to have union in 5 years." (7) Ten years ago, he had very little tolerance for those who had different religious views. Now, he describes the United Church as a "big umbrella to include everyone with different religious thoughts and shade. This is a marvellous piece of art." (8) Prayer means very much to him, as it is the time of meditation and trying to find "God's" will for him. His creed is simple. "The God I worship is the God of love; and second, the God I worship is the God and Father of all men." (9) At one time, when he was vice-president of the Christian Medical Association of India, he was invited to a special meeting of medical missionaries and theologians in Germany to study the theology of medical missionaries. He described the necessity of this meeting as "being all bunk." (10)

One can not help noticing from the broadcasts and written interviews just how deeply concerned he is about the political and social problems of the world. This is only natural, as he has been involved with grave hunger problems as seen in India and China. About these problems, we find that the new moderator has definite views, which have been influenced by the Eastern cultures. He advocates teen-age marriages, like what he has seen in India, and he believes that an arranged marriage would be an improvement over the present type of courtship we have here in Canada. (11) Dr. McClure strongly favours abortion." No unwanted child should come into the world." (12) He would like to have the divorce laws widened, for the same reason as amputation. "The treatment of a crippled limb is to try to salvage that limb. But when the limb has gone gangrenous, you had better amputate, or you will lose the life. The real challenge is not whether you believe in divorce, but what is the church doing for the breakdown in marriage and family life in Canada?" (13) He is not so much interested in the statistics of the church, as he is in the role of the church: "facing up to its responsibility in an affluent country with the problems of hunger." How is one to distribute 650-700 million bushels of wheat? How does one help the suffering in Biafra, and provide homes for unmarried mothers and the aged?

In the next 2 years, we can expect to hear more of Dr. McClure as moderator, not on subjects of theology, but on matters of politics and sociology. His elected position will be full time, in comparison with the former moderators who also had a second position of being a minister. He refuses to accept the substantial salary of $17,000.—; instead he wants to travel and live on the pension provided by the Board of World Missions. His itinerary includes a tour of the Western provinces and B.C., and tours in Ontario. No doubt he will be interviewed many times by the press, radio and T.V., and he will be in demand as a guest speaker at Doctors' and nurses' functions. Dr. McClure believes that the administration of the presbytery needs an overhaul. "We need new machinery, so we can take prompt action. I am a great believer in decisions. The wrong decision is better than the right decision too late." (14) With this attitude, it will be interesting to follow through the role of Robert McClure as the first lay moderator of the United Church of Canada.

Mrs. Helen Tangelder.

Bibliography:

1. Observer, Oct. 1, 1968.
2. MacLean's, Dec. 1968.
3. Observer, Oct. 1, 1968.
4. C.B.C. Broadcast, Oct. 1968.
5. MacLean's, Dec. 1968.
6. C.B.C. Broadcast, Oct. 1968.
7. Ibid.
8. Ibid.
9. MacLean's, Dec. 1968.
10. Ibid.
11. Ibid.
12. C.B.C. Broadcast, Oct. 1968.
13. MacLean's, Dec. 1968.
14. Observer, Oct. 1, 1968.

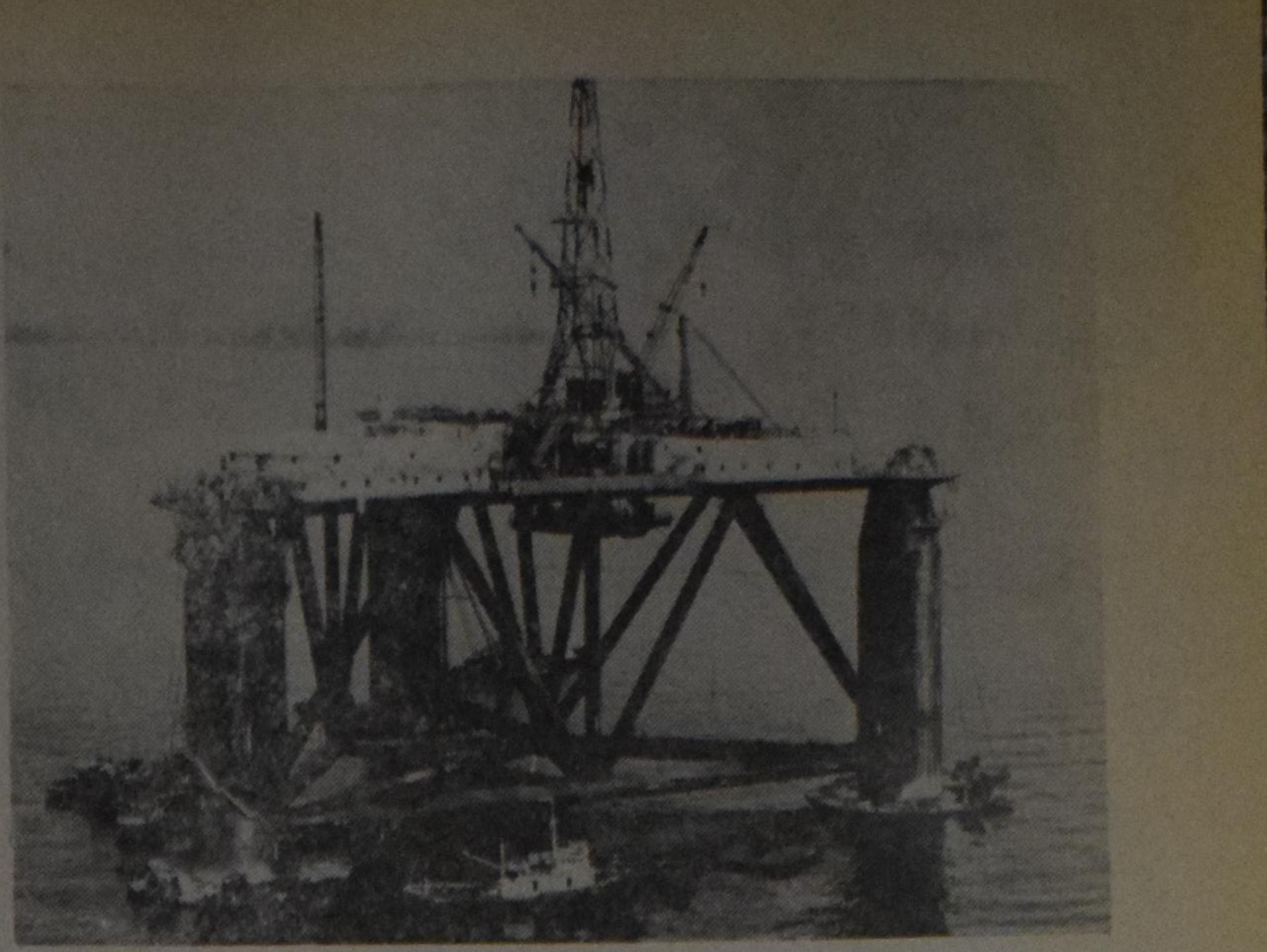

HIROSHIMA: Het grootste booreiland ter wereld, met een lengte van 100 meter, een hoogte van 50 meter en een breedte van 98 meter, is een dezer dagen van de bouwplaats in Hiroshima de reis begonnen naar Darwin in Australië. Het booreiland biedt plaats aan een bemanning van 60 personen. Op de foto de kolos met de nietige sleepboot "Witte Zee" die het naar Darwin zal slepen.

Daily Manna Calendar,

Zondervan Publishing House, Grand Rapids, Mich.

The preface of this calendar has been written by Mrs. Martin Monsma. She wrote that her husband, the late Prof. Martin Monsma, died in the beginning of 1968, on January 31. He had been the editor of the calendar since its first beginning in 1936. Although the editor, when he died, had already contacted all the contributors for the present issue, his wife and his daughter have completed the work.

I do certainly hope that the Daily Manna Calendar may continue to appear in many years to come, for it fills a need. In many families it can be and should be found as a regular guest.

The outward appearance of this issue has changed quite a bit. The box which can hang or stand is still the same, but in it we find 12 booklets, one for every month, instead of 52 sheets as we were used to before. This means an improvement but at the same time it is a loss. The calendar cannot be used any more for answering the question, "What day is it?".

The number of contributors did not decrease to twelve. The calendar has still 52 writers, for every week a different person.

Sufficient attention is being paid to several facts worth remembering during the year. I noticed that two different thanksgiving days are shown, for the United States and for Canada. The Remembrance Day (Nov. 11) is not forgotten. We may also gather more knowledge from this issue. It says that Nov. 5 was the day of the landing of William, Prince of Orange, at Torbay; and Nov. 6 the death day of Sweden's king Gustavus Adolphus. In some cases the writer only mentions the particular date while his short meditation has nothing to do with it.

It is certainly interesting as a reviewer to browse through these 12 booklets; to notice the completely different tone the one week offers from the next. Men of various characters have written them. But also people of widely different conceptions will read them. And all that has been written in these pages centers around the only Saviour without whom we cannot live nor die. May His blessing rest upon this calendar.

F. Guillaume.

Children are often expected to learn good manners without seeing examples.

From the Bookshelf

(Continued from page 9)

with the author that with this emphasis on the public-legal norm of the state, Dooyeweerd has made an important contribution by solving at least the riddle between purpose and power, right and might. I also believe that the inner structural principle of the state is not of man's fancy or fanaticism, but "founded on the divine order of creation. Without this norm political reflection and action tend to fall into the absolutization of either the individual or the community." (p. 220)

OBSERVATIONS:

Finally, a few comments may be in order.

There is no denying that Laski's political philosophy developed over several decades and that two main emphases were determined by this humanist perspective. But, is it a shift from pluralism to collectivism? Did Laski make a "journey from pluralism to collectivism."? As I see it, *pluralism is a form of collectivism and total politics*. The absence of a single total authority (state-sovereignty) does not preclude the existence of collectivism. Even under pluralism, the individual seeks and finds self-fulfillment in the collectivities called groups. There are also two primary givens in pluralist sociology: "individuals" and "societies". And, not only the collectivistic state, but the pluralistic state, too, seeks to balance the special interest groups. Secondly, pluralism is a form of *total politics*, because the non-governmental groups in society are *politicized* (pp. 64, 202). All groups, such as churches and labour unions are considered *political* groups. Democratic pluralism in America, therefore, is no safeguard against totalitarian communism in Russia, because both pluralism and communism are manifestations of modern collectivism. The author is no doubt aware of this, but he describes Laski's journey as one from pluralism to collectivism. Perhaps one could identify the shift as one from moderate to radical collectivism. (If so, is the difference between Laski and Dooyeweerd merely a difference between quantitative and qualitative pluralism? Or, is the concept "qualitative pluralism" as unfortunate as Kuyper's concept of "sphere-sovereignty?")

Supposedly, that which distinguishes the sovereign-state from the pluralist state is that the former does and the latter does not have a "single centre" of absolute authority. In one sense, this is correct. (In a pluralist society) there are many group centres which even share in the political authority. But is there not behind Laski's pluralist and collectivist phase a single sovereign, other than the state? There is, and the author has made this clear throughout this study. This centre is: autonomous man. Zylstra correctly emphasizes that the key to the unity and diversity of Laski's thought is his non-theoretical religious belief in the Sovereignty or Man. (pp. 40, 99, 184, 191). Laski's religion and political philosophy is basically one of "self-salvation". Man has the power of regenerating himself, reconstructing his society and regaining paradise. In this respect, Laski is a true humanist. Laski can be considered a "liberal socialist", because both liberalism and socialism are a manifestation of modern humanism. According to political theorist John H. Hallowell:

> Socialism is the legal counterpart to liberal capitalism. Both liberalism and socialism start from a belief in the autonomy of human reason and in the perfectibility of men. Both assign redemptive powers to Nature or to History. Both have as their goal the freeing of the individual from arbitrary and capricious authority. They differ not in the presuppositions from which they begin nor essentially in the goal which they envisage but rather in the diagnosis of the problem to be solved and the best means of solving it. (*Main Currents in Modern Political Thought*, 1950, p. 368).

What has, in practice, become of this humanist ideal? Great Britain is morally and monetarily bankrupt (See C. N. Parkinson Left Luggage: "A Caustic History of British Socialism from Marx to Wilson). The Communists' Russia, constitutes according to E. Lyons, *a Workers' Paradise Lost*. And the "Great Society" of America, according to many, is a violent and sick society, a greatly divided society.

Humanism has not and can not solve the problems of society. Laski's own Labor Party is politically and intellectually stagnant. Dr. Zylstra's study is a perspective insight into the internal dilemma of Laski himself.

Within Christian circles the world over, we could use another body of concepts, a reformulation of principles. Therefore, we look to a *Grammar of Politics* by Dr. Zylstra which will present a new vocabulary of principles.

Philip C. Bom

Just off the press

CONFLICT AND HOPE IN SOUTH-AFRICA

by Dr. P. G. Schrotenboer

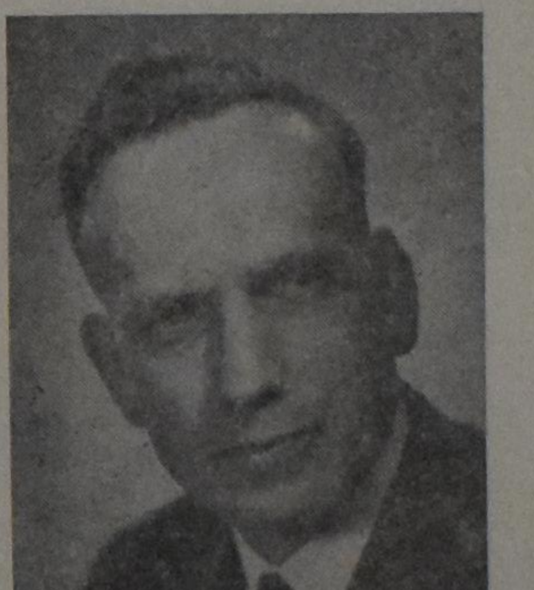

The author, who is general secretary of the Reformed Ecumenical Synod, has been in South Africa for some time, during which he made a special study of the race problem (apartheid policy). He has both observed life in the South African Republic, and talked extensively to numerous people, both white and black. In this book he does not only give a report on his observation, but he submits an unbiased and unprejudiced evaluation as well. Anyone who wants to orientate himself or who wants to have a clear insight into the South African situation, cannot afford to miss this book.

CONTENTS: Introduction — The Africaners a People who will not Forget their Past — Revenge: Dutch Reformed Style — South Africa: Darkest Spot on Earth — What is Apartheid? — Petty Apartheid — Bantu Education in South Africa — South African Universities and Racial Policy — Liberalism in South Africa — Christian Nationalism in South Africa — Christian National Education in South Africa — Trustees of South Africa — Is South Africa a Police State? — The Afrikaners Laager Mentality — Die Afrikaner Broederbond — South African Churches and Race Relations — There is Hope for South Africa.

Paperback design by Wm. Hart

PRICE PER COPY $2.40 (prepaid)

PUBLISHED BY

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY LTD.

Corner Gage & Main St. Box 312, Station B Hamilton, Ontario

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken.

Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

Geef Uw

ADRESVERANDERING

steeds tijdig op aan de Administratie van

CALVINIST-CONTACT

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements ... $4.00
Engagement-announcements ... $4.00
Marriage and anniversaries ... $6.00
Notifications of death ... $5.00
"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

—

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thanks to the Lord Who made all things well, we announce the birth of our son

RAYMON JOHN

born December 14, 1968.

A brother for
Peter Gordon,
Lucille Wendy,
Edith Jennifer,
Dirk James,
Glenda Ella Arlene,
Corinne Audrey.

Mr. & Mrs.
Kornelis Muller.

R.R. 1, Murillo, Ont.

With great joy to the Lord, we announce the birth of our first child, a daughter,

DEANNA

December 25, 1968.

Wytse and Jo van Dijk
(nee Buesink).

18B Beechcroft Rd.,
Oxford, England. OX2 7AZ.

With thankful hearts to our God, we wish to announce the birth of our second son

STEVEN DWIGHT

a brother for Timmy.

Born on January 1, 1969.

Henry & Tinie Oosterhof
(nee Bos).

R.R. # 2,
Camlachie, Ont.

EBEN HAEZER

On January 16, 1969, the Lord willing, we hope to celebrate with our dear parents and grandparents

DIRK LAURENS DYKXHOORN
and
CLASINA CORNELIA DYKXHOORN,
nee Van der Lugt

their 40th wedding anniversary.

May God grant them many more years to come.

Their grateful children and grandchildren:

Aylmer:
Margaret and Herman Bremer.
Brownsville:
Tony and Corrie Dykxhoorn.
Aylmer:
Louie and Tinie Dykxhoorn.
Ostrander:
Dick Dykxhoorn.
Barrie:
Jack and Hermina Dykxhoorn.
and 10 grandchildren.

R.R. 7, Tillsonburg, Ont.

On January 15, 1969, the Lord willing, we hope to celebrate with our dear parents

SIEBREN VISSER
and
JOYCE VISSER (nee DE VRIES)

the occasion of their 25th wedding anniversary.

May the Lord sustain them, and grant them many more years of health and happiness.

North Kobalt, Ont.:
Klaas.
Shirley.
Andrew.
Kitchener, Ont.:
Terry and Nancy.
Windsor, Ont.:
Robert.

PIJNSTILLENDE,

verdovende middelen genezen niet, doen Uw lichaam meer kwaad dan goed. Neemt de onschad. Flora-kruiden, welke reeds 43 jaren onvoorstelbare resultaten gaven, ook als al het aangewende niet baatte. Ondervindt dit ook en meldt Uw ziekte en klachten aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

On December 28, 1968 the Lord took unto Him, our dearly beloved husband, father and grandfather

ALBERT JOHN TEN HOVE,

at the age of almost 63 years.

Mrs. Klazina Ten Hove—Goldsteen, Red Deer.
Jean and Albert De Leeuw, Red Deer.
Evert and Margaret Ten Hove, Calgary.
Dick Ten Hove, Red Deer.
Alice and Floyd Groeneveld, Ponoka.
Jenny Ten Hove, Calgary.
John and Grace Ten Hove, Calgary.
Fenny and Jesse Mlynarski, Trenton, Ont.
Ena and Barry Cunningham, Edmonton.
Jim Ten Hove, Red Reed.
Joanne Ten Hove, Red Reed.

12 grandchildren.

Box 6034,
Red Deer, Alberta.

The Ruth Society wishes to express sincere sympathy to one of their members, Mrs. Jean de Leeuw and their relatives with the death of their father

Mr. A. J. TEN HOVE,

on December 28, 1968.

Psalm 27.

Red Deer, Alberta.

Op 23 december 1968 nam de Heer tot Zich in eeuwige Heerlijkheid onze geliefde moeder, grootmoeder en overgrootmoeder

ALBERDINA MARSMAN,
geb. FOKKERT,

in een zeer hoge ouderdom van 91 jaar.

Dit zij ons aller troost, dat ook zij getuigde van het geloof in Jezus Christus als haar Heer en Heiland.

Whitby, Ont.:
Joh. Beenen, geb. Marsman.
G. J. Beenen.
Gramsbergen, Holland:
H. J. Marsman.
A. Marsman, geb. Aanstoot.
Ane, Holland:
Hm. Marsman.
J. Marsman, geb. Brink.

15 kleinkinderen.
27 achterkleinkinderen.

Whitby, januari 1969.

On Monday, December 30th, 1968, after a lengthy illness, the Lord took to Himself our dear wife, mother, and grandmother

LAMMERDINA LAMMERS,

in her 58th year.

"In my Father's House are many mansions; if it were not so, I would have told you. I go to prepare a place for you." John 14:2.

Hendrik Lammers, Sarnia, Ont.
Edward & Lennie Lammers, London, Ont.
Bert & Helen Lammers, Sarnia, Ont.
Louis Lammers, Sarnia, Ont.
Ena Lammers, Sarnia, Ont.

and 4 grandchildren.

The Board and Staff of Calvin Christian School of Hamilton, Ont. express their deepest sympathy with one of our teachers, Mr. J. HUNSE at the passing away of his father.

May the Lord of life comfort him and his family.

Hamilton, Ont.,

December 30, 1969.

Opgenomen in hemelse heerlijkheid ons geliefd en actief medelid

TINA ELMERS.

"Wilt gij van zonde en schuld zijn verlost?
Daar is kracht in het bloed van het Lam."

The Harbour Rescue Mission Group of the Wellandport Chr. Ref. Church.

Wanted:

AN AMBITIOUS MECHANIC

for industrial equipment. License not necessary. Starting wage $3.00 per hour. Hamilton area. Phone 388-2874 or apply to Box 2113, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Young man, 27

WISHES TO MEET

a sincere young lady, 20-26. Letters under number 2111, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

A BOY

for Holstein dairy farm. Address H. Jeninga, R.R. 2, Baltimore, Ont. Phone 349-2799.

Someone urgently needed for

LIGHT HOUSEWORK

and companionship, to live-in with a family in Sarnia, Ont. Weekends free if desired. Please write to # 2112, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

PIPE ORGANS

Williams; tracker; 2 manual; pedal; 10 ranks, in storage.

Warren; electro-pneumatic; 2 manuals; pedal; detached console. For details contact R. B. Cameron, Box 195, Hensall, Ont.

FARMS, FARMS

1760 Acres, with 5 houses and good buildings for $400,000.00.

200 Acres, two houses, two barns, with 2 Silos for $90,000.00.

150 Acres, loose housing, milking parlour and new silo, $55,000.00.

100 Acres, very good soil, $35,000.

Many more farms to choose from.

Contact
Jake Feenstra
at
DANI
Real Estate Limited
in
WOODSTOCK, ONT.
Office 537-6601
Or home 539-9200

BURLINGTON NEW HOMES

within one mile from church and school. All homes feature finished family rooms, 2 bathrooms, double or single garage, etc. Priced from $28,500.

For more details,
H. DEN BOK
Office: 637-3883 Huis: 634- 9483
Vertegenwoordiger voor

KRONAS

REAL ESTATE & INS. LTD.
442 Brant St., Burlington, Ont.

Vraag ons geheel vrijblijvend om inlichtingen over dit, zowel als andere huizen in Burlington en omgeving.

Voor de Farmers

During the second week of December I accompanied our executive-secretary, Mr. H. van Ankum, to a membership meeting of the Ontario Federation of Agriculture (O.F.A.) in Toronto.

The main item discussed was the One Farm Organization.

During the last week of November the Ontario Farmers Union (O.F.U.) rejected the proposal to form a one farm organization and during their convention in Kingston re-elected president Walter Miller.

The O.F.A. plans to go ahead alone now, if necessary, in forming one organization.

Our main concern is whether or not it will be possible to join as a group, which has the same conviction on how to solve the agricultural problems and in setting policies. Or would some farmers be forced in the future to belong to an organization that expresses a way of thinking and philosophy not in harmony with the Biblical guidelines on how to solve problems and how to promote the interest of farmers and their families?

A little more money for our products would burn our conscience if it had to be obtained in a way that is unjust to other groups of the population.

Our first task on our farm, and in all matters, is to love and serve our Creator above all and our neighbour as ourselves. And we may well learn from the parable of the Good Samaritan that our neighbour can be a supplier of feed or fertilizer at the beginning of our farm production, or a shopping housewife at the end of our line of production.

Most demands for higher prices, demands for more freedom, or demands for more production, lack in this respect.

So, during the meeting in Toronto in December Mr. van Ankum entertained a motion that will allow farmers to choose the organization they want to belong to and that these organizations, based on number of their membership, vote a *top*-organization which would do research, service work, marketing matters and offer advice to *all* farmers and bargain with Government and other industries.

In this case there would be no objection based on Christian principles to the financing of this top-organization through a check-off on all farm products. During the short speech that Mr. van Ankum gave in defense of this motion, one could notice the different reactions; some were slightly irritated, which is quite unusual for all these good-willing people, who are in the conduct and spirit of their meetings a kind of example to us; while others were interested and showed some favor to our proposal. One person asked to be on the mailing list of our bulletin.

Before the motion could get lost it was moved and seconded to refer it to the Committee. And they will take some of the idea of freedom of association based on conviction in their proposals, we feel.

It was interesting to note that in at least two cases support came from delegates who at home had contact with some of our members, who had perhaps spoken about these things, but also lived and showed in their actions that they are Christians. Indeed important! Let us show our faith by our works (James 2:18). Let us also pray for our executive-secretary to be able to bring a Christian message with wisdom.

Also in the future many problems and questions in agriculture require an answer. To mention one: Collective bargaining. Recently a panel discussion about this subject was held in Saskatoon between representatives of Farmers Union, Federation of Labor, and Teachers Federation. (Discussions of today, may bring the decisions to-morrow.)

Many valuable thoughts have been expressed in that meeting about the basic right to collective action, planned economy, two-sided freedom of bargaining or compulsory arbitration, democracy, role of Government and more.

How nice and helpful it would be if in a case like that, our executive-secretary could be there too, and, fully up-to-date on these subjects, could express a viewpoint also based on Christian guidelines in these matters. But then he would have to stay on full time.

To be able to contribute in providing answers now-a-days one has to be constantly in touch with these subjects and study them thoroughly.

May I urge all Christian farmers to realize what is at stake. There is as yet time to help us and support us. Do not postpone though.

Our churches, especially in the country side, remember us in your prayers. We pray for the Government, for missions, for other organizations and Christian causes. Give us a little place in your heart and prayer life too.

John den Boer

CREATURES

The October issue of *Christian Victory* includes interesting comments on strange creatures under its "Science and the Bible" section. The Australian koala is the most helpless of all wild animals, for he can neither fight nor run and can be easily destroyed. His characteristics defy all evolutionary rules, and he denies the principle of "survival of the fittest."

The aardvark is so uniquely different from all other animals that it is an utter impossibility for it to have evolved from lower animals. It is classified as one of a kind, and it is found wild only in Africa.

The mole is an unattractive creature, but its fur is highly prized. He is an efficient digger and can tunnel as far as 100 yards in a single night. He rates among the most valuable control agents of destructive insects and is valuable for enriching the soil. Obviously he was created for a specific purpose.

The oversize beetle called "Titanus giganeus" (larger than a mouse) is an oddity. He spends his early life inside the stems or roots of plants, and when he emerges "snowshoed" and spurred, he is ready to traverse the soft jungle moss or climb high into a tree of his native Brazilian jungles. How could this creature have evolved?

The sea harbors strange creatures, for instance, a fish which is able to swallow other fish two or three times its own size; the clever Chaetodon fish of India which uses its elongated muzzle as a water gun to shoot insects resting on twigs growing on the ground at the shoreline, which then fall into the water and serve as his food; and the "Anabas scandens" of Ceylon which crawls out of the water and overland for distances up to one mile. Such marvelous versatility in nature surely speaks of a divine Creator!

From
Bible Science Newsletter

DATUM CENTRALE

January 19, 1969	Youth Talks will be held (NOT on January 12).
February 22, 1969	Toronto: Annual Meeting of the CJL Foundation. Speaker: Dr. Bernard Zylstra.
March 29, 1969	Toronto: Annual Meeting SALEM. Speaker Dr. Helen J. Rogers.
April 26, 1969	Toronto: National Convention of the CLAC.

De meeste van deze samenkomsten zijn geadverteerd in ons blad. Wij verwijzen naar die advertenties voor verdere bijzonderheden.

Voor een
Huis of Farm
around Hamilton
zie
Jack Bylsma
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont
Phone LI 9-3894

Harry Den Haan
Tax Consultant
(Registered)
10 Leavesden Place,
HAMILTON, 50, ONT.
Phone 383-6713
SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX
Clients accepted within 65 miles from Hamilton.
No advance payment.

THE BEST CIGAR!
100% TOBACCO

HOFNAR

CANADIAN DISTRIBUTORS: Top's Importing Limited, Grimsby, Ont. | Top's Importing (B.C.) Ltd., Burnaby, B.C.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

VAN ANDERE DRUKPERSEN

Jeruzalem in het vierde Evangelie

Johannes vermeldt twee genezingen te Jeruzalem. Beide hebben plaats bij of aan de schaarse waterbassins in de stad. Eerst de gezondmaking van de man die achtendertig jaar lang ziek was geweest en altijd te laat kwam om van de genezende kracht van het in beroering gebrachte water te kunnen profiteren, Joh. 5. Het bad bij de Schaapspoort dat de bijnaam Bethesda droeg, waar de zieke zich bevond tezamen met vele blinde, verlamde en uitgeteerde stakkers, allen in voortdurende spanning wachtende op de komst van een engel van de hemel die het water zou doen kolken, is ongeveer een eeuw geleden tijdens reparatiewerkzaamheden in de kerk gebouwd ter ere van Anna, de moeder van Maria, teruggevonden. Om de bassins te kunnen opgraven bleek het noodzakelijk stukjes grond aan te kopen van mensen die rondom deze kerk percelen in eigendom hadden. Dit kostte veel tijd, zodat het eigenlijke werk langzaam op gang kwam. Het kostte ook veel geld, omdat de Arabische eigenaars aanvankelijk niet bereid waren voor een schappelijke prijs iets van hun grond te verkopen. Tenslotte kwam bij de opgravingen aanhet licht, dat Bethesda oorspronkelijk bestond uit twee bassins die naast elkaar waren gelegen. De beide bassins waren door zuilengangen omgeven; ook de scheiding die tussen de baden was aangebracht. Zo kwam men op vier zuilengangen rondom en één voor de scheidingswand: vijf zuilengangen, vs. 2. Uit inscripties die zijn aangetroffen op de muren kan worden afgeleid, dat de bassins reeds in de Nieuwtestamentische periode in gebruik waren. Ook in de koperen rol, gevonden in één van de grotten ten noorden van Qumran wordt vermelding gemaakt van dit badwater. Johannes schrijft nu: "er *is* te Jeruzalem bij de Schaapspoort een bad", — tegenwoordige tijd! Wie in de stad zou terugkeren, zou het waterreservoir aanstonds kunnen vinden. Het was hoewel misschien niet ongeschonden toch bij de verwoesting gespaard gebleven. De Romeinse soldaten hadden de baden niet laten leeglopen. Waarom zouden ze ook? De bassins konden nog uitstekende diensten bewijzen en leverden niet het minste gevaar op voor de bezetters.

Een soortgelijk geval doet zich voor bij het badwater Siloam, genoemd in Joh. 9. Deze vijver staat via een onderaardse tunnel in verbinding met de bron Gihon. In Jezus Sirach wordt de lof van Hiskia bezongen en o.a. van hem verteld, hoe deze koning zijn stad versterkte, voor een goede watervoorziening zorg droeg door er water heen te leiden en daartoe in de steenrots liet graven, 48:19. In 1880 vond een Engelsman, wiens naam in Jeruzalem nog steeds bekend is, omdat een kinderziekenhuis door hem gesticht en naar hem werd genoemd: Spafford, in gezelschap van zijn vriend Hanauer in het begin van de tunnel de inscriptie die enig inzicht geeft in dit gigantische waterbouwkundige werk. "Dat is de geschiedenis van het doorboren. Toen nog . . . het houweel van de één naar de ander, en toen nog drie el te doorboren waren, werd (gehoord) hoe de ene arbeider de andere toeriep, want er was een (spleet) in de rots aan de rechterzijde. En op de dag toen het rotsmassief doorboord werd sloegen de arbeiders op elkaar in houweel tegen houweel, en het water vloeide van zijn oorsprong tot in de vijver. En honderd el was de rots hoog boven het hoofd van de werklieden". Over een lengte van 533 meter was men erin geslaagd van weerskanten tot elkaar te komen. Stellig een geweldige prestatie in die tijd.

De blindgeborene die blijkens de situering van het verhaal zich bevond bij één van de toegangspoorten van het tempelplein kreeg van de Heer de opdracht om het modderige slijk dat op zijn ogen was aangebracht in de Siloamvijver te gaan afwassen, Joh. 9:7. Even nauwkeurig als het badwater Bethesda kan deze vijver worden gelokaliseerd. Het water is na de verwoesting van Jeruzalem uit de Gihonbron door de tunnel blijven stromen. De Romeinse soldaten die met de bewaking van de stad en omgeving waren belast en een groot kamp hadden opgeslagen in het zuiden van de oude vesting en in de richting van Bethlehem hebben naar het zich laat aanzien zelf van het water dat hier verkrijgbaar was regelmatig kunnen profiteren. Johannes kon in zijn evangeliebeschrijving erop attent maken dat de plaats, waarheen Christus de blindgeborene liet gaan, nog altijd intact was. Wat ook mocht zijn verdwenen dit water stroomde nog als voorheen.

Stellig heeft Johannes zich nauwkeurig op de hoogte laten brengen van de gevolgen van de brand, die het tempelcomplex had verwoest. Al was, zoals de uitdrukking luidt, alles met de grond gelijk gemaakt, de fundamenten waren gebleven en het grondpatroon was nog duidelijk te herkennen. Wie ruines van tempels heeft gezien, weet dat de plaatsen waar de hoge zuilen hebben gestaan, altijd teruggevonden worden. De voetstukken van de zuilen zijn nog zichtbaar. Johannes heeft daarin oude herinneringen verbonden toen hij bij de beschrijving van de gebeurtenissen die plaats vonden tijdens het feest van de tempelvernieuwing., Joh. 10:22-39, opmerkte, dat Jezus wandelde in de zuilengang van Salomo. In verband met het jaargetijde — het was winter — zal de Heer met zijn discipelen evenals de discussiërende joden de beschutting van deze gang hebben gezocht. Na de verwoesting van de stad waren stellig de sokkels van de zuilen die de voormalige gang afpaalden nog op hun oorsponkelijke plaatsen. Wie er opnieuw kwam kon zich aan de hand daarvan zonder moeite voorstellen, hoe de zuilengang er in volle glorie moest hebben uitgezien.

Bij de Joden zijn van het buitenaanzicht van de tempel vooral de schier eindeloze rijen zuilen en bogengaanderijen in de herinnering blijven voortleven. In het Brits Museum bevindt zich een beenderenkist, een ossuarium uit de eerste eeuw, waarbij op het deksel een aantal zuilen uit de tempel van Herodes staan afgebeeld. Uit de tweede en derde eeuw dateren een paar lampjes die een versiering bevatten van kolommen met spiralen erop, naar alle waarschijnlijkheid een teruggrijpen op de pilaren en arcaden die Herodes' tempel kenmerkten. Er is zelfs een legendarische overlevering, waarin verklaard wordt dat twee van de zuilen die in Sint Pieterskerk te Rome de baldakijn ondersteunen boven de plaats waar zich het graf van Petrus moet bevinden, uit de tempel van Herodes afkomstig zijn. Titus zou ze op het laatste ogenblik uit de vuurzee nog hebben kunnen redden en meegenomen hebben naar Rome. Constantijn's architecten gebruikten ze bij de inrichting van de kerk die ze ter nagedachtenis van Petrus op de Vaticaanse heuvel moesten bouwen. Bernini gaf ze op zijn beurt een plaats in het kerkgebouw, dat eeuwen later verrees om het vorige te vervangen.

In ieder geval, al lagen de zuilen na de verwoesting in brokstukken op de grond, de plaats kon worden teruggevonden. De oostzijde van de gang was, naar de Joden meenden, een restant van Salomo's tempel. In de naam is de herinnering aan dit grootse bouwwerk blijven voortleven. Waarschijnlijk hebben de zuilen, die volgens de traditie overeind bleven staan bij de catastrophe, die de inleiding vormde tot de tijd van de ballingschap, aan de stormrammen van de Romeinen geen weerstand kunnen bieden. Dat neemt niet weg, dat het basement van de zuilen in de grond verankerd en zichbaar bleef.

Hetzelfde geldt van de aanduiding in de afsluiting van de toespraak, waarin Jezus zichzelf het licht der wereld noemde: "Deze woorden sprak Jezus bij de schatkamer, lerende in de tempel; en niemand greep Hem, want zijn ure was nog niet gekomen", Joh. 8:20. Het plein van de voorhof der vrouwen was door zuilen omringd. Hier bevond zich de z.g. schatkamer. Naast de zuilen stonden dertien offerkisten, waarin de tempelgangers hun gaven deponeerden. Het moet ook na het rampjaar 70 niet veel moeite hebben gekost om, langs deze afgeknotte zuilen lopende, aan te geven, waar Christus heeft uitgeroepen: "Wie Mij volgt zal nimmer in duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben", Joh. 8:12. Hoe droevig de rapporten over de verwoesting mochten luiden, en hoezeer Johannes daardoor was geschokt, de herinneringen die bij hem boven kwamen konden onmiddelijk worden thuisgebracht.

H. Mulder

— Geref. Weekblad

GELOOF

Een van de verontschuldigingen, die wij voor ons gebrek aan geloof aandragen is het oude cliche:

"God helpt wie zichzelf helpen."

Het is veel meer zo, dat God helpt wie vertrouwen dat Hij hun problemen zal oplossen.

Mijn eigen ondervinding levert het bewijs van het Schriftwoord, dat onze daden in een of andere situatie voor God belangrijker zijn dan onze gedachten of ons verstandelijk geloof.

Jezus overdreef niet toen Hij zei, dat zelfs geloof als een mosterdzaadje voor God grote dingen verrichten kan.

De heerlijkste verhoringen van het geloof kwamen in ons gezin op tijden, dat ons geloof klein was, zo klein, dat men er bijna het ergste van verwachten zou.

Voordat wij er onze handen van aftrokken, en ons probleem werkelijk aan God overlieten, kon Hij ons niet helpen.

Vertrouwen wij God genoeg om de uiterste dingen van het leven
— gezondheid
leven en dood
voeding en kleding
in Zijn handen te kunnen geven?

Als wij het doen is dat — in God's ogen — geloof en dat zal Hij altijd rechtvaardigen.

Waarom probeert U het niet voor uzelf?

PETER MARSHALL

in "Morgen zie ik je weer".

Zwaar verzilverde

THEELEPELTJES

liggen klaar voor U als U ons een nieuwe abonnee aanbrengt voor Calvinist-Contact (en ons tegelijk het abonnementsgeld stuurt).

Deze lepeltjes zijn in Nederland gemaakt en dragen afbeeldingen van bloemen, klederdrachten of provinciewapens.

Wilt U daarom even opgeven of U een Bloemen- Klederdracht- of Wapenlepeltje wenst?

OF U KUNT EEN BOEK KIEZEN

Bijvoorbeeld (voor één abonnee): BESLAGEN VENSTERS, door H. VELDKAMP; HEMEL EN HEL VAN DACHAU, door J. OVERDUIN; DE WELEERWAARDE HEER, door M. E. VOILA; MOEILIJKE KINDEREN, door verschillende schrijvers; DE CHRISTENREIS, door JOHN BUNYAN; M. DE JONG en WIM ZAAL: BILDERDYK; Dr. C. N. IMPETA: KERKELIJKE KAART VAN NEDERLAND; A. DOF: ARIE EN KATRIEN IN CANADA.

Of in 't Engels: WHEN THE BAMBOO SINGS, by H. G. BRENNEMAN; GOOD NEWS FOR MODERN MAN (New Testament in Modern English); N. STONE: 100 BASIC BIBLE QUOTATIONS ANSWERED; REV. T. C. VAN KOOTEN: LIVING IN A NEW COUNTRY; PROF. DR. J. KROMMINGA: IN THE MIRROR; C. SLUYS: A PREY TO SATAN; WM. R. RANG: THE STOWAWAY (for boys); THE GUN, by JOHN VRIESINGA & THE FLASHLIGHT, by JEAN G. FISHER. (These are two booklets for children, but are given together as a premium for ONE subscription.)

While for bringing in TWO subscribers we have: STRAIGHT DOWN THE CROOKED LANE, by F. H. ARNOLD; WORLD AFLAME, by Dr. BILLY GRAHAM; UNCLE TOM'S CABIN, by H. B. STOWE; LEAST OF ALL SAINTS, by GRACE IRWIN.

EXCELLENT OUTLINES for thorough BIBLE STUDY

prepared by REVS. DR. P. Y. DE JONG, F. GUILLAUME, DR. R. KOOISTRA, and DR. P. G. SCHROTENBOER.

BEHOLD YOUR KING

Series of Outlines about the Gospel of Mark.

CONTENTS: Behold Your King — The King of Kings Begins His Great Task — The King Presents His Credentials — The Servant-King Attains Unwanted Fame — The King Proclaims The Year Of Jubliee — The King Is Lord Of The Sabbath — The King Is Put Under Pressure — Variety Of Reactions To The Gospel Of The Kingdom — The Growth Of The Heavenly Kingdom — Destroying The Works Of Satan — The Lord Of Life And Death — Growing Opposition To The King — The King Of All The Earth — The Holiness Required By The King — The King Withdraws Himself — The King Instructs And Warns His Disciples — Who Is The King? — The King Revealed In Temporary Glory — The King Shows The Way To His Ambassadors — The King Instructs His Colaborers — Rules For Kingdom Citizenship — The King Is Servant Of All — The Authority Of The King — The King And The Opposition: A Question Of Authority — The Saviour-King Unveils The Future — The King Prepares For His Death — Jesus' Loyal Royalty — The King Is Rejected — The King Is Condemned — The King Is Dead — Long Live The King!

ISRAEL'S JUDGES AND RUTH

in the History of the Old Testament.

CONTENTS: All good things are come upon you — The earth is the Lord's — Israel's pattern of religious life — In wrath the Lord remembers mercy — The Lord is gone before his people — The song of salvation — The Lord comes in peace — The Lord tests his chosen servant — The victory is the Lord's — Israel abuses the Lord's victory — Israel's self made king — The Lord's soul was grieved for the misery of Israel — Desperado, Diplomat, Deliverer — Jephtah's rash vow of dedication — A Nazarite unto God — The Lord wages war against his enemies — A great deliverance by the hand of the servant of the Lord — Samson: the humbled and exalted judge — Stepping stones to spiritual bankruptcy — Israel's anarchy, cultural neglect and false religion — Moral bankruptcy in Israel — Terrible sins and sovereign grace.

ABOUT RUTH: The covenant God brings his own from afar — Man's extremity is God's opportunity — Nothing is impossible with God.

PRICE PER COPY $1.25

Order immediately so that your meetings can make a good start

Published by

GUARDIAN Publishing Company Ltd.

Box 312 — Station B — Hamilton, Ont.

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

ZONE ....

Solicited by ....

ADDRESS ....

....

I like to receive the book

1st choice ....

2nd choice ....

I like to receive a silver-plated Souvenir Teaspoon
☐ Flower, ☐ Dutch Costume, ☐ Province Crest.

Subscription for Canada and the U.S.A. $5.50 per year; for 2 years $10.00; for 3 years $15.00. Yearly subscription for other countries $6.50. Payment by cheque 15¢ extra.